

ROMÂNIA ÎNTREGITĂ

Organ oficial al „Acțiunii Românești“, organizație național-creștină

Redactor-Responsabil:
DR. V. GHERMAN

:: :: APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ :: ::

Secretar de Redacție:
DR. IOAN ISTRATE

A. C. Cuza

Oculă internațională jubilează: dl A. C. Cuza nu mai este profesor la Universitatea din Iași. De aproape 4 decenii la catedră și în viața publică dl A. C. Cuza susține cu o tărie și consecvență rară la noi doctrina națională și creștină. Iată ce nu se putea tolera mai departe. Libertatea științei, libertatea gândirii, a convingerilor politice este fără îngrădiri în Țara Românească: Atei pot ataca în mod trivial credința în Dumnezeu, socialiști, anarhiști, bolșevici cu vorba și cu fapta pot dărâma în dragă voie temelile solide ale statului național, ale bisericii strămoșești și ale societății, evrei ascunși sub pseudonime neaoș românești pot ațâța la revoluție, anarhie și desagregare. Cine cutează să protesteze sau să îngrădească acest liberalism desfrânat, se face culpabil de les-democrație, este eliminat din comunitatea umanității moderne și nu mai contează ca om de viitor.

Un singur lucru nu se admite în țara tuturor libertăților: nu e voie să fii bun român și bun creștin, nu e voie să propovăduiești naționalismul. Nu e voie, pentru că nu admite „Adevărul“ și patronii săi oculte. Și pentru că dl A. C. Cuza, o fală a științei românești, nu s'a lăsat nici intimidat prin perfida și grosolana inscenare de plagiat, nici convertit și momit cu fraze mieroase ale umanitarismului evreo-democratic, ci bărbătește a continuat să profeseze aceleași convingeri, aceleași adevăruri, domnia-sa trebuia cu orice preț îndepărtat dela catedră.

Presa înstrăinată, unealtă plătită a unei forțe oculte atotputernice, a cerut pe față darea în judecată a dlui A. C. Cuza. Senatul Universitar din Iași și guvernul național-liberal s'au executat în mod slugarnic. Presa „democratică“ să fie satisfăcută, indignarea opiniei publice cinstite, protestul profesorilor, somități ai științei, nu contează. Dar pentru că darea

în judecată a dlui A. C. Cuza putea să aibă și alt sfârșit, decât cel dorit de cei interesați, guvernul s'a grăbit să primească în bloc demisiile profesorilor facultății de drept din Iași înaintate în semn de protest contra măsurii arbitrare de a ține sub lacăt această facultate. Corpul profesoral al unei facultăți întregi a fost descomplectat, dar nu are importanță, deoarece „Adevărul“ aplaudează. Scopul a fost atins, dl A. C. Cuza nu mai este profesor la Universitatea din Iași, iar procesul se poate stinge, nu cumva să dea surprize. Profesorilor dimiși odată cu dl A. C. Cuza li-se aduce ofensa degradantă de a li-se oferi reintegrarea, numai și numai o condiție să îndeplinească: să se solidarizeze de colegul loial ce s'a

asociat la invitația inițiată de alții. Prea e desgustătoare manopera, decât să prindă.

Dl A. C. Cuza are toată stima, toată venerația și toată admirațiunea noastră. Alături de noi este întreaga opinie publică cinstită românească a acestei Țări. Martiriul ce suferă dl A. C. Cuza pentru triumful ideii naționale și creștine va fecunda ogoarele sufletești ale Românilor, ogoare din care vor crește ca mâine holdele fără neghină ale României noi, naționale și creștine.

Și atunci dl A. C. Cuza nu va lipsi dela locul de onoare ce i-se cuvine!

„ACȚIUNEA ROMÂNEASCĂ“

Necesitatea unei politici de stat în chestiunea jidovească

Am auzit deseori când se discută chestiunea jidovească la noi rostindu-se o imputare pe cât de nedreaptă pe atât de superficială, adusă singurului luptător constant, care de 30 de ani face școală de naționalism integral și intransigent: Dlui A. C. Cuza.

Se spune Profesorului dela Universitatea din Iași: de atâta vreme faci antisemitism și nu ai atins nici cel mai mic rezultat practic. De aici trag cei interesați sau naivi concluzia că această chestiune este insolubilă, dovadă sterilitatea acțiunii Dlui Cuza, — zic ei —; și deci trebuie să părăsim orice încercare de împotrivire față de cotoșirea jidovească, să stăm cu mâinile în sân resemnați ca înaintea unei fatalități ineluctabile.

Ar fi pierdere de vreme să discutăm rezultatele activității dlui Cuza cu niște oameni, cari din imputarea ce-i fac, își trădează concepția că în viața unui popor nu joacă nici un rol faptul de a fi sădit în sufletul

tinerei generații doctrina naționalistă; ar fi odios să încercăm a-i convinge, că ideea odată coaptă și ajunsă generală este mama faptelor mântuitoare.

Dar în afară de această considerație, comite o gravă rătăcire cine crede că chestiunea jidovească, cu multiplele ei fețe cu tainicele-i legături și cu enorma cantitate de interese ce răscolește, că rezolvirea acestei chestiuni se poate îndruma, sau chiar săvârși, prin fapta unui singur om. Întreprinderea de a scăpa un popor de plenitudinea robiei jidovești ce-l așteaptă, așa cum se desfășură situația la noi după întregirea neamului, această întreprindere reclamă o forță colectivă mânăuită, cu dibăcie, cu perseverență îndrăcită și un curaj invincibil, nu de un om, nu de o grupare oricât suflet ar avea, nu de un partid politic ci de toate partidele politice, cari se perindează la putere, având toate fără nici o deosebire aceiași înaltă țintă.

Așa dar, este vorba de o *politică de stat*, una și inalterabilă călăuzită de aceiași doctrină naționalistă.

Fără această politică unitară de stat, din care să-și derive programul de guvernământ ori care ar fi partidul ce se află la putere, forța colectivă se fărâmițește, frontul de luptă se îndoie și se rupe iar cotropirea jidovească se desăvârșește.

Dacă România mică amenințată de cotropirea Jidovească, prin imigrațiile din cele două imperii vecine, a știut totuși să-și păstreze caracterul ei național, această conservare națională se datorește faptului istoric că oamenii ei politici de ori-ce partid au urmat una și aceeași *politică de stat* în chestiunea evreiască. Ambele partide de guvernământ, cel liberal și conservator, au avut o singură concepție, o singură simțire dominantă, și un singur glas hotărâtor, atunci când jidovimea internațională prin interpușii ei diplomatici aparținând unor mari Puteri, a încercat la 1866 și la 1878 să ne impună încetățenirea în massă a Jidanilor. Greutăți enorme au înlăturat cu dibăcie oamenii mari ai României mici, dar nu au dat țara pradă tuturor veneticilor semiți cari poșteau la cetățenia românească. După ce s'a creiat la 1879 cadrul constituțional de primire individuală a Evreilor în sânul familiei românești conform intereselor noastre naționale, după ce prin aceeași constituție s'a întărit din nou principiul străvechiu stabilit de voevozii români, streini nu pot dobândi imobile rurale și nu se pot așeza la sate, *una și aceeași politică de stat* a călăuzit pe guvernării României mici în ce privește măsurile de apărare și de pază față de tendința de cotropire economică a Jidovimei pripăsită la noi. Astfel, a luat naștere *Creditul funciar rural*, înaintea războiului de independență, spre a împiedica hipotecarea moșiilor către creditorii evrei cari ar fi devenit stăpânii de fapt ai marelui proprietăți rurale; astfel, a luat naștere *Creditul funciar urban* îndeplinind aceeași funcțiune economică cu caracter național.

Intemeierea acestor două instituții de credit, prin care s'a păstrat în mâna românilor marea proprietate rurală și imobilele urbane, nu reprezintă un simplu fapt izolat, ci se desprinde dintr-o serie de măsuri cari la o laltă formează un sistem politic de apărare națională. Astfel întâlnim în același timp actul de prevedere politică de a se stânjeni imigrația străină prin faimoasa circu-

lară a lui Kogălniceanu adresată prefecturilor la 1869, care circulară respiră atâta prevedere, demnitate și hotărâre în cât generațiile de astăzi nu au decât să învețe din rândurile pornite din pana marelui scriitor și bărbat de stat. Iată ce scria :

„Țara în ultimii ani s'a umplut de vagabonzi. Ei ne mai găsind loc în orașe au început a se răspândi prin sate și în multe localități, mai ales peste Milcov, ei au devenit un adevărat flagel pentru populațiunile noastre. Răul din zi în zi sporește. Este dară de datoria administrațiunii de a se gândi la adoptarea mijloacelor celor mai energice pentru a-l precurma cu o oră mai înainte.

Nici o putere din lume nu poate impune României de a deveni și rămânea adăpostul vagabonzilor, fugiți sau isgoniți din învecinatele țări; precum fiecare comună asemenea dară și statul are dreptul și datoria de a respinge din sânul său, pe oamenii cari nu sunt născuți pe pământul său, indivizi fără căpătâiu și în deosebi pe acei cari nu înfățișează societății garanțiile necesare de muncă onestă și de utilitate pentru cei l'alti locuitori“ (vezi Monitorul oficial No. 180 din 17²⁹ August 1869).

Din același sistem politic de apărare națională pornește și circulara Ministrului de finanțe de la 1880, a lui Ioan Brătianu, care înspăimântat de pustirile ce făceau cârciumile, ținute de jidani, în populația noastră rurală, a ordonat închiderea lor și s'au închis³⁾ cu toate intervențiile jidovești interne și externe de a se zădărnici executarea acestei măsuri salvatoare. Din aceeași politică de stat a isvorât mișcarea cooperatistă pornită de Spiru Haret, care stă imediat după Mihail Kogălniceanu pentru serviciile neperitoare ce a adus țărâniei, contribuind a o ridica din mizerabila ei stare economică și deci de a o scăpa de stăpânirea de fapt a jidanului parazit, așezat la sate prin fraudă ca cârciumar și cămătar.

Alături de membri de frunte ai partidului liberal din România mică, întâlnim în același cuget și simțire față de pericolul evreiesc și bărbați luminați din cel-l'alt partid istoric, din partidul conservator, bătând același drum, întregind sau sporind măsurile de apărare, explicând streinătății, asmuțită contra noastră de presa jidovită, care este adevărata

¹⁾ Verax, La Romanie et les Juif din 1913, pag. 169.

situație a jidanilor în România mică²⁾ și ce pericol represintă ei pentru țară.

Prin această politică de stat, urmată sub domnia prințului și mai târziu a regelui Carol și de liberali și de conservatori, s'a putut păstra caracterul național al vechiului Regat. Iși poate închipui ori și cine ce ar fi devenit țara românească de peste Carpați dacă s'ar fi dat drepturi jidanilor la 1866 să cumpere moșii; ce fel de populație și ce fel de simțire patriotică ar mai fi aflat României de dincoace de munți dacă ar mai fi bătut ceasul unirii de la 1918 cu marea proprietate în mâinile jidanilor și cu țărâni autohtoni robi la ei!

Iată cum politica antisemită și deci națională a României mici a pregătit înfăptuirea României mari!

Și acum ajunși la limanul aspirațiilor noastre de neam, pentru care au pătimit atâția mucenici și a coborât în mormânt înainte de vreme atâta tineret răpus în floarea vieții, acum ne întrebăm cum se prezintă politica statului român mărit față de chestiunea evreiască?

Astăzi nu ne mai apără zăgazul puternic al Constituției de la 1866 și 1879 contra invaziei în massă a jidanilor în familia națiunii noastre. Prin regimul constituțional cel nou din 1923 au căzut toate barierele: puzderia semită din toată lumea se poate încetățeni la noi cu o ușurință fatală pentru viața neamului românesc. La acest vițiu fundamental din noul așezământ politic al României întregite se mai adaugă și starea de fapt că țara s'a deschis *vraiește* tuturor veneticilor, în majoritate strivitoare jidani.

Acest fapt nu se poate contesta: îl cunoaștem cu toții, îi simțim consecințele dureroase și periculoase prin scumpirea traiului și anarhizarea țării, la văzut în fine și guvernul aducând *legea privitoare la imigrație*. Dar când? Acum, după ce s'au așezat în Chanaanul dintre Nistru și Tisa un milion de jidani proaspeți, cărora li s'a prelungit *sine die* termenul de a rămâne în țară, dându-lise astfel puțința să cumpere politicieni, deputați, prefecti de poliție și subalterni de ai lor spre a-și

²⁾ Amintesc scrierea plină de curaj și adevăr intitulată: *La question israélite en Roumanie*, întocmită de Ion Lahovary, care mai târziu a ajuns totuși Ministru de Externe sub domnia regelui Carol. Astăzi am decăzut în așa grad de scăpătate morală, în cât a spune adevărul fără înconjur în această materie, înseamnă a-ți compromite pentru totdeauna o eventuală carieră politică!

confectiona în grabă actele de cetățeni români, în cazul când nu le-ar obține și mai ușor de la rabinii lor. Este prea târziu. Așa dar, primul aspect al situației noastre ca țară, cu caracter afișat „național” în articolul 1 al constituției din 1923, este următorul: **de fapt intră în țară care plătește, și de drept suntem obligați să încetăm pe toți cei ce au intrat în țară prin corupție.**

Și cum se prezintă gloata jidovimei imigrante? În stare de mizerabilă supunere, cu idei pașnice și cu dorul de muncă? Ar fi o aberație să se creadă așa ceva. Puzderia semită vine susținută de finanța internațională, toată jidovească; vine cu ținta precisă: nu de a lucra ci de a fermenta revoluția făcând propagandă pentru introducerea regimului comunist; vine atât de apărută de diplomația ocultă a lui Israel, care astăzi conduce raporturile internaționale dintre state, încât guvernele României actuale nu au curajul oamenilor mari din România mică, nu mai îndrăznesc să aperse cu îndărătnicie drepturile vitale ale poporului român. Astfel se explică, de ce s'a prelungit termenul de ședere al jidanilor proaspeți din Basarabia, de ce nu se aplică nici cel puțin tratatele de pace privitoare la Evreii veniți dela 1918 încoace; astfel se explică atitudinea dubioasă și profund antipatică, ce a avut oficialitatea noastră față de sionistul Sokolof, care, spunând că România este o țară de transit a jidanilor din Orient către Palestina, a înțeles că este un pământ blagoslovit de permanența colonizare jidovească.

Dacă mă înșel în această interpretare, rog guvernul să facă cunoscut opiniei publice: câți evrei s'au oprit în țară dela Unire până astăzi spre a trece în Palestina și câți au trecut adică au eșit din țară pornind către meleagurile Iordanului.

În constituția din 1923 s'a păstrat dispoziția de prevedere a legiuitorilor noștri vechi, că pământul României nu se poate coloniza cu neamuri de gintă străină. Poffiți în Basarabia și în Maramureș, dlor politicieni, și vedeți dacă se aplică acest principiu de conservare națională. Care este atitudinea partidelor noastre politice în această chestiune?

S'a adoptat o *politică de stat*? una și inalterabilă, un crez superior care să călăuzească pe toți conducătorii noștri? Nici o dovadă de serioasă preocupare unitară. Partidele de astăzi se sfășie între ele pentru putere și în pătimașa lor goană

după guvern, caută a se alia cu cel mai tare; și cum jidanii sunt astăzi tari pentru că ei sunt îmbogății de războiu, pentru că ei au devenit în masă cetățeni români, pentru că ei au „anumita” presă la dispoziție și pentru că ei sunt susținuți de forța ocultă a finanței și diplomației internaționale, este firesc, după calculele suspecte ale politicianilor actuali, ca aceștia să se unească cu jidovimea intrată prin zăpăceala războiului în viața publică a acestei țări. Așa se face că asistăm, cum pătrund semiți în toate partidele noastre politice, cum pe cele slabe de îngeri și le-au robit, cum pe altele caută să le influențeze, și cum au isbutit să rupă micul front de luptă contra lor, ce se poate restabili numai printr'o *politică de stat* așa cum a dat exemplu România mică față de valul crescând al pericolului evreiesc.

O *politică de stat* față de cotropitorul semit, dușmănos și etern inasimilabil, impune un sistem de măsuri economice cari să păstreze bunurile materiale ale țării în mâinile locuitorilor autohtoni. Dacă aceste bunuri rămân sau trec pe nesimțite în posesiunea altora, este fatal ca și puterea politică să scape din mâna noastră cari nu știm să rămânem ori să ajungem cât mai repede stăpâni bogățiilor României întregite. În această ordine de idei s'au luat măsuri salvatoare în ce privește bogățiile cari aparțin statului precum și acele întreprinderi cari erau conduse prin administrația de stat. Dipozițiile ca bogățiile subsolului cu mici excepții să aparțină domeniului public, legea minelor, legile de comercializare dovedesc o preocupare de apărare națională. Dar și aici rămâne o rană deschisă: ori cât a căutat legiuitorul să păzească averea țării de robia capitalului străin, el nu poate isbuti să oprească participarea aceluia capital ce se prezintă sub masca cetățeniei române, a capitalului jidovesc lăuntric care a fost, este și va fi în veci străin cu toate declarațiile de românism ce le ar face un Blank, un Bercovici, un Renner în a căror societate se simt așa de bine o mare parte din politicienii români.

Dar averea particulară încă românească de ce protecție se mai bucură față de patima nesățioasă a jidanului de a înghiți totul pentru el? În România mică, creditul rural a păstrat marea proprietate rurală în mâna proprietarilor români. În România întregită a dispărut marea

proprietate prin expropriere; pentru restul rămas neexpropriat s'a gănit legiuitorul la o măsură, ce s'a dovedit *platonică*; statul și-a rezervat dreptul de preemțiune, dar ne putând exercita acest drept, a funcționat regimul liberei transacții cu efectul că s'a ivit ca cumpărător și a cumpărat definitiv jidanul îmbogățit de războiu; și astfel întâlnim astăzi pe evreu tronând la țară în locul fostului proprietar autohton.

Așa dar cui folosește reforma agrară? Țăranului român bine înțeles, dar cu condiția să i se dea creditul suficient spre a și procura mijloacele necesare de cultivare a pământului pe care s'a împroprietarit. Fără împlinirea acestei condiții, care până acum nu s'a realizat, țăranul din Ardeal și Basarabia nu are ce face cu pământul primit, acest lot devine o povară de care caută să scape. Do vadă, faptul petrecut în Basarabia, că sătenii din cauza situației mai sus indicate și au vândut pământurile. Cui? — *Jidanilor*.

Și cui mai folosește exproprierea? Acelora cari cumpără dela proprietar partea rămasă neexpropriată. Cine sînt aceștia? Jidanii cu bani; ei profită în al doilea rând din reforma agrară, nu cu condiție ca țăranul român, ci *imediat și fără nici o condiție* pentru că el sunt îmbogății de războiu.

În România mică, creditul urban a păstrat bine-rău proprietatea urbană în mâinile românilor; în România-Mare particularii și au vândut casele dintr'un motiv suu altul și toate clădirile cele bune din centrul orașelor au intrat în stăpânirea jidanilor. Este un fenomen general ce nu se poate contesta: Evreii se înbulzesc la orașe și cumpără pe capete casele românilor, îndepărtând pe aceștia la mahalale, sau reducându-i la situația de chiriași în propria lor țară.

Așa dar, în locul proprietarului autohton dela sate se instalează jidanul; în locul proprietarului autohton dela oraș se instalează tot jidanul: *deposedare pe toată linia a elementului de baștină*.

Această chestiune nu vă preocupă, dlor politicieni? Unde este *politică de stat*? din care să vă formați un program unitar de apărare națională, pentru că este subminat în existența lui tocmai *elementul alcătuitor de stat*, elementul covârșitor prin număr și ajuns la stăpânirea politică pe aceste plaiuri.

O *politică de stat* pozitivă, din care să isvorească soluții eficace nu

există; se practică însă de toate partidele, printr'un ciudat consimțământ tacit, o *politică negativă* în cea mai grea chestiune ce a rămas să rezolve poporul român, dacă voește să nu moară, și anume: politica de a nu te atinge de persoana cotropitorului chiar dacă te scoate din casă afară, de a nu striga contra răufăcătorului chiar dacă îți asasinează Episcopi și Miniștri, de a nu-i pronunța numele adevărat când el te batjocorește și te bârfește în gura mare prin „anumita presă“ în auzul întregii lumi.

Asupra acestei purtări toți candidații la ministere din zilele noastre, toți guvernării dela 1919 și până în prezent trăesc într'un miraculos acord. Iată singurul fapt de armonie politică ce s'a realizat în 6 ani pe arena vieții noastre publice!

Cum se explică aceasta atitudine unanim urmată? Sunt toți oamenii noștri politici personal interesați a tăcea, cu alte cuvinte sunt cumpărați? Doamne ferește, nu! Sunt unii în solda capitalului jidovesc. Pe aceea îi vom denunța opiniei publice. Sunt însă alți de bună credință cari își fac iluzii: cari cred că, menajând elementul jidovesc, vor câștiga simpatia acelei streinătăți financiare care toată este împănată și stăpânită de capitaliști evrei. Se înșală amarnic pentru că nu cunosc nici firea istorică și inalterabilă a jidanului asimilat numai de formă, nici politica rasei lui Israel așa cum se desvăluie în „*Protocoalele Înțelepților Sionului*“ și pentru că nici nu își dau osteneala să interpreteze la lumina adevărului un fapt din viața financiară a României întregite, care fapt iar pune serios pe gânduri.

Cine vrea să cunoască fondul inalterabil al sufletului jidovesc nu trebuie să uite, că jidovimea s'a menținut 20 de veacuri în „Diaspora“ prin respectul habotnic al percepțelor din Talmud, care în ce privește sentimentele evreului față de creștini, îi prescrie următoarea rugăciune națională:

„O Doamne! desrădăcinează, surpă dărâma și nimicește pe toți ne-ovrei“; iar în a doua zi a Paștelor în toate sinagogile răsună următoarea invocațiune:

„Fă, Doamne și astă dată, precum făcuși în aceea noapte, în care cutreierând Egiptul, ai păstrat pe ovrei și ai secerat pe ne-ovrei“⁽¹⁾

Nu poate fi apropiere sinceră necum contopire cu neamul care își

reglementează purtarea după următorul precept luat din codul și astăzi în vigoare al Talmudului:

„Când întâlnești în cale-ți un creștin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuși a te emancipa; din dată însă ce va sosi ora ca ovreii să fie mai tari atunci să nu mai suferiți pe creștini între voi nici ca locuitori, nici ca negustori, nici ca drumăși“.

Guvernării noștri de naștere din Moldova, cu un pic de respect al adevărului vor recunoaște că percepțitul citat s'a aplicat întocmai la târgușoarele moldovenesti cari erau odată cu aspect național, iar astăzi nu mai întâlnești nici o urmă de viață românească. Intreaga țară a voinicilor lui Ștefan cel Mare este presărată de asemenea cimitire pentru naționalitatea noastră!

Și mai sunt oameni politici cari nădăjduesc încă o asimilare! A sosit vremea să ne scuturăm de asemenea iluzii periculoase; și cea mai radicală scuturătură de idei preconcepute și fundamental greșite se operează prin citirea cărții, numită „*Protocoalele Înțelepților Sionului*“. În Statele-Unite, după ce i-s'a aflat conținutul, miliardarul Ford a întocmit o lucrare-comentar care s'a editat într'un milion de exemplare: în Franța nu un scriitor oare-care, ci un înalt prelat: monseniorul Jouin a tradus și comentat *Protocoalele* împărtaşind astfel societății franceze planul de distrugere a civilizației creștine conceput de „*Înțelepții Sionului*“ adunați în congresul sionist

dela Basel din 1897. În Italia cunoscuta revistă „*Vita Italiana*“ a crezut de a ei datorie să consacre numărul din 15 Mai 1924 traducerii acestui document, care înseamnă o revelație pentru lumea nejidovească¹⁾ Numai la noi oamenii noștri politici să nu știe nimic din cuprinsul *Protocoalelor*? Dacă ar ști ceva nu și-ar mai face iluzii. Dacă ar cunoaște acest document și la lumina lui ar urmări explicația faptelor ce se petrec în viața politică a României întregite, ar înțelege spre exemplu pentru ce nu se ridică valută noastră cu toate că în țară se lucrează în agricultură și în industrie, cu toată domniea liniște, cu toate că bugetul s'a echilibrat și dă chiar excedente, cu toate că datoria externă s'a consolidat, iar datoria internă a statului este pe cale de a se achita. Atunci ar pricepe că o mână ocultă, de origine jidovească, lucrează contra intereselor noastre; atunci s'ar convinge că politica de menajamente față de chestiunea jidovească nu poate duce la nici un rezultat favorabil, ori câta bună voință am depune noi, pentru că avem în contra noastră un dușman implacabil, ambițios și puternic, care poate fi pus la locul lui numai printr'o *acțiune pe față*, izvorită dintr'o *politică de stat*, pe care ar susține-o cu entuziasm toată suflarea românească.

I. C. Cătuneanu.

¹⁾ Revista poartă indicația „Suesto fascicolo è dedicato agli Italiani e contiene la traduzione dei *Protocolli dei „Savi Anziani“ di Sion.*“

Alegerea dela Reghin

Se face alegere de deputat într'o circumscripție electorală din Ardeal. Se zice că se va verifica preferența corpului electoral, verificare ce va trebui să indice viitorul guvern al Țării. Lupta se dă la Reghin, într'o circumscripție cu o *neînsemnată majoritate românească*.

Bunul simț, demnitatea națională și prestigiul Statului Român ar pretinde că în circumscripții mixte, în special în cele cu o majoritate mică sau numai relativă a voturilor românești să nu existe *luptă fratricidă* spre o mai mare bucurie a minorităților, ci numai un *front unic, solidar al intereselor naționale românești* față de frontul bine încheșat și conștient al minorităților refractare și sfidătoare. Am accentuat în repezite rânduri și o spunem și astăzi cu

toată hotărârea și seriozitatea, că *minoritățile dela noi nu numai că nu s'au adaptat încă nouilor împrejurări, dar că trăesc sufletește și acum în Ungaria*, pentru a cărei renaștere lucrează fără preget și aproape fățiș.

Ultimile cuvântări din parlament și atitudinea zilnică a presei minoritare sunt edificatoare. — Cine crede altceva e un naiv, iar cine face declarații în public contrar convingerilor ce le are — cazul oamenilor politici cu foarte puține excepții — face politica struțului de dragul unor aparențe fără rost, face o politică dăunătoare demnității și intereselor superioare naționale.

Cu toate aceste ce ne este dat să vedem la Reghin, unde chiar dacă toți românii ar fi solidari — în vederea abținerilor inevitabile dela vot

¹⁾ Vezi conferința lui B. P. Hasdeu ținută la 1866 asupra Talmudului

— abia ar fi asigurată majoritatea față de disciplina cunoscută a minorităților ce se solidarizează tot mai mult? Două partide românești se sfășie în văzul și aplauzele minoritare, două partide românești luptă pe moarte și pe viață, iar votul ce va da biruință va fi aruncat în balanță de minoritățile din circumscripție.

Și doamne, ce nu se face de dragul unei învingeri electorale, care se crede a fi și un indiciu pentru formarea viitorului guvern? Pentru ca unul din partidele în luptă să nu poată invoca hotărârile dela Alba-Lulia cu autonomiile naționale pentru minoritari în mod eficace, celalalt partid știe să se sprijine pe pactul dela Ciucea, care e mai real, mai practic și are caracterul unei convențiuni, iar convențiunile sunt mai respectate decât angajamentele unilaterale.

Di O. Goga în ultimii ani a fost iarăș apostolul credinței sufletului neaoș românesc de pretutindeni, a fost purtătorul de drapel al ideii naționale renăscute din sbuciumul maselor românești, cari după obida de veacuri așteptau cu credință neclintită dreptatea ce întârzie, justa reintegrare în drepturile răpitate de minoritarii privilegiați sau hrăpareți. Națiunea românească începea să vadă în dl Goga un nou îndrumător inspirat de nădejile și durerile neamului românesc.

De aceea opinia publică românească, cinstită și fără patimă cu multă durere vede că dl Goga la Reghin solicită sprijinul ungarilor și a altor minoritari, că dl Goga, toastează în unguște la masa francmasonului Bernady din Târgu-Mureș și asigură pe conmeseni că nu a avut și nu are alt ideal politic decât înfrățirea româno-maghiară, că promisiunile pactului dela Ciucea nu vor rămânea numai promisiuni. Episcopul calvin din Cluj dă binecuvântarea sa acestei înfrățiri mai mult decât electorale, iar dacă am avea încă vreo nedumerire, osanalele pline de satisfacție ironică ale presei minoritare din Cluj sunt concludente.

Găsim în dulce armonie de aprecieri pe aristocraticul „Ellenzek” cu evreo-maghiarul „Keleti Ujság” și cu sionistul „Uj Kelet”. Țara Românească este pământul tuturor posibilităților, dar opinia publică românească până astăzi a refuzat să creadă că dl. O. Goga ar admite și primi să fie indicat la guvernarea acestei Țări de către voturile evreo-maghiaro-săsești. Ori la Reghin aceste voturi vor da victoria! Și dacă

alegerea dela Reghin va fi hotărâtoare pentru succesiunea la guvernarea Țării, — cum se zice — *minoritățile se pot mândri că în al 6-lea an al Unirii a tuturor românilor sunt arbitrii situației politice în România.*

Și că alegerea dela Reghin, să umple paharul suferințelor morale ale neamului românesc, ne-a fost dat să vedem „postorale electorale” ale șefilor bisericei noastre naționale. Prea e recentă bucuria, sinceră și entuziasmul plin de avânt al întregului neam românesc cu ocaziunea înființării patriarhatului românesc, prea multe nădejdi justificate s'au legat de acest eveniment istoric, *prea covârșitoare este menirea bisericei în această epocă de anarhie morală, de desagregare socială, de tentative furibunde pentru a surpa societatea creș-*

ținească, decât să nu regretăm din inimă, că cel dintâi act public al titularului noiei și măreței instituțiuni eclesiastice a fost o „postorală electorală” alături de aceea a episcopului calvin și a rabinilor dela „Uj Kelet.”

Am fi vrut să vedem în frățescă colaborare sau în nobilă emulare pentru triumful desăvârșit al *ideii naționale* pe dl O. Goga, apostolul din trecut al credințelor unui neam, cu dl Voicu Nițescu, creatorul legiunilor din Siberia. *Alegerea dela Reghin însă este înfrângerea demnității naționale, înjosirea prestigiului Statului Român în fața minoritarilor.*

Să nu creadă însă minoritățile triumfătoare, că la Reghin au înmormântat ideea națională!

Valeriu Pop

Utopia Sionismului

considerată din punct de vedere psihologic, economic și național evreu

Mișcarea sionistă, adică tendința ca evreii să alcătuiască un Stat al lor în Palestina, a luat naștere printre evreii din centrul și orientul Europei. A atribui un caracter idealist acestei mișcări, înseamnă a ignora caracterul materialist al poporului evreesc. De aceea pătrunzând fondul mișcării sioniste, găsim, că ea nu se poate atribui decât la două cauze și anume: a) nevoia de a calma prin acest mijloc spiritele agitate ale națiunilor ariene, prin perspectiva unei soluționări pe această cale a chestiunii jidovești și b) nevoia de a împăca orgoliul jidovesc, care voia să arate, că poporul ales nu este mai prejos de cât celelalte națiuni, și că poate și el să-și constituie o țară proprie.

Dar lăsând deoparte cauzele, să vedem dacă acest proiect poate deveni o realitate sau va rămâne o *simplă utopie.*

I. Considerațiuni psihologice

Din punct de vedere psihologic jidanul prin natura sa este *egoist* și *subiectiv, individualist*. Subiectivismul acesta împins până la extrem face din jidan un element *impropriu* pentru ori ce formă de viață socială. Jidanul urăște ordinea, disciplina și supunerea. Temperament *revoluționar* și *răzvrățitor* jidanul este totdeauna împins către critică și revoluție.

El este dușmanul ori cărei forme

de guvernământ și cu concepția lui nu se împacă decât anarhismul, adică lipsa oricărei autorități, oricărui guvern. Probă avem faptul că toate mișcările revoluționare au fost conduse de fiii lui Israel. Așa bolșevismul rusesc, bolșevismul ungar, spartachismul german, toate sunt opera jidanilor, dintre cari unii și-au căpătat reputație mondială, ca Lenin, Trozki, Bela Kun, etc.

Și această operă, de desorganizare a ordinii sociale existente, a constituit nu numai în prezent, dar și în trecut operațiunea jidanilor. Profetii din trecut nu erau altceva decât niște agenți, care căutau să dărâme ordinea socială a popoarelor din acele vremuri. Socialiștii de astăzi nu fac decât ceace făceau profetii în vechime.

Evreul după cum zice *Bernard Lazare*, este o ființă *insociabilă, anarhistă, cosmopolită, agent revoluționar*, însă conservator față de sine însuș.

Dacă evreii sunt incapabili în ce-iace privește *forța constructivă* apoi ei sunt neîntrecuți în ce-iace privește *forța destructivă.*

Spre a distruge legătura națională, care constituie țaria și baza culturii și civilizației națiunilor ariene, evreii au inventat ideile cosmopolitismului sau *Internaționalismului*, și așa zisa limbă *esperanto*, voind prin aceasta să anihileze efectul celor 2 factori principali, cari

determină legătura între naționali, adică *pământul și graiul național*.

Această însușire a evreului de a distruge nu se manifestă numai în domeniul ordinii sociale, ci și în domeniul științei. Astfel avem opera de dărâmare încercată de savantul jidan *Einstein*, în perioada actuală, în domeniul științei.

Ca concluzie deci putem spune, că natura psihologică inferioară a jidanului, incapabil de ordine și supunere face cu neputință existența unui Stat național evreu. Dealtfel istoria confirmă acest adevăr, de oarece atunci când evreii au reușit să constituie un stat al lor național, sub Macabei, acest Stat a fost veșnic frământat de turburări intestinale, ceea ce a determinat pe proconsulul roman *Pompeiu*, ca să-i cucerească și să întroneze asupra lor dominația romană. Continuând turburările, *Titus* generalul roman, la 70 a. Hr. le distruge Ierusalimul și de atunci jidanii se răspândesc în toată lumea.

II. Considerațiuni economice.

Din punct de vedere economic un Stat reprezintă un organism, în care populația este împărțită în clase sociale, fiecare clasă având să execute în sânul națiunii o categorie de muncă determinată. Așa orice Stat trebuie să aibă o *clasă rurală*, care să lucreze pământul, o *clasă industrială* care să transforme materiile prime furnizate de clasa rurală și cele furnizate de natură, o *clasă comercială* care să înlesnească schimbul diferitelor produse, și în fine o *clasă dirigență*, care să organizeze și să conducă. Este deci o diviziune și specializare a muncii sociale, pentru care este nevoie ca statul să dispună între indivizii lui de elemente cu aptitudini corespunzătoare. Poate satisface poporul evreesc aceste cerințe?

Istoria trecutului, complectată cu constatările și experiența prezentului, ne arată, că jidanul este *incapabil de muncă fizică manuală*. Într'adevăr istoria ne arată, că atunci când *Solomon* a voit să construiască templul a fost nevoit să se adreseze regelui *Hiram* al Tirului, spre a-i da arhitectii și meseriașii necesari; de oarece evreii erau incapabili să cioplească piatra, să zidească și să taie lemne (Cartea Regilor 1, 5, 6). Din cauza repulsiunii, ce totdeauna evreii au simțit pentru munca manuală, ei nu au reușit să aibă o arhitectură sau o *sculptură națională*, cum au avut celelalte popoare vechi,

ca Egiptenii, Asirienii, Indienii, Grecii, și Romanii.

Dar nu numai meseriile au fost urâte de jidani, dar și cultivarea *pământului*. În epoca veche orientală, când agricultura constituia ocupația de predilecție a tuturor popoarelor vechi, ca Egiptenii, Asirienii, Babilonenii, etc. Evreii se ocupau cu păstoritul, rătăcind din loc în loc jefuind adesea pe celelalte popoare, din care cauză erau urâți de toată lumea de atunci.

Prezentul de asemenea ne arată, că jidanul urește munca manuală, adică meseriile și urește deasemenea și munca agricolă. Numărul jidanilor, care să se ocupe cu cultivarea pământului este atât de mic față de numărul imens a celor ce trăesc din speculațiuni de intermediari, că nici nu poate fi luat în considerație.

Ori într'un stat viabil proporția lucrătorilor manuali este de circa 80% față de totalul populațiunii, chiar pentru statele cele mai avansate din punct de vedere economic. Singurul fel de ocupațiune ce iubește și practică jidanul este speculațiunea de intermediar, sau cu alte cuvinte *exploatarea muncii altora*. Nu iubește agricultura, însă îi place foarte mult să se exploateze munca agricultorului; deasemenea nu iubește meseria însă se pricepe minunat să speculeze asupra produselor meseriașilor.

Cum ar fi atunci posibil ca dintr'o populațiune, care de atâtea generații sa ocupat numai cu speculațiunea asupra muncii fizice a altor popoare, să facem lucrători agricoli și meseriași, cărora se cere totdeauna un efort puternic și constant pentru a produce.

Evreii deci nu pot constitui un Stat al lor *național*, de oarece *economicește sunt incapabili a crea o clasă de agricultori și o clasă de meseriași*. Ori fără aceste nu se poate concepe un stat viabil, căci un stat de sine stătător trebuie să fie compus din clase producătoare, nu numai din negustori, și mai ales din samsari și speculanți.

Dealtfel faptele au confirmat acest adevăr. Jidanii, care au luat hotărârea de a merge în Palestina, ajungând aci toți au căutat să se plaseze în funcțiunile publice, lăsând grija muncii agricole pe seama arabilor indigeni.

Neputând a părăsi practica lor parazită, au început și aci să exploateze munca Arabilor, ceea ce a determinat răscoala arabilor contra fii-

lor lui Israil. Tot în domeniul faptelor se poate menționa încercarea de colonizare în Argentina, întreprinsă în urma sprijinului acordat de bancherul jidan *Hirsch*. Ajunși în Argentina jidanii au năvălit imediat asupra orașelor, refuzând să cultive pământul.

Dar mai mult, chiar dacă poporul evreu nu ar prezenta această particularitate, de a fi *incomplet din punct de vedere al aptitudinilor pentru munca economică socială*, totuși un stat evreesc în Palestina, care stat să cuprindă pe toți jidanii din lume, economiceste este imposibil și pentru considerațiunea, că evreii, ce există astăzi pe tot globul pământesc, sunt în număr de circa 18 milioane, iar Palestina nu ar putea adăposti și hrăni decât circa 3 milioane. Așa dar economiceste mișcarea sionistă este o *simplă utopie*.

III. Considerațiuni naționale

Constituiesc jidanii o națiune? Da, însă o națiune aparte, *sui generis un paradox de națiune*. Într'adevăr națiunile la popoarele ariene sunt ființe colective, organizații, născute din coeziunea unor indivizi, legați între ei prin comunitatea de sânge, comunitatea de graiu, comunitatea de simțăminte și aspirațiuni, locuind în același pământ și alcătuind prin naționalitatea lor o forță naturală, ce influențează asupra evoluției omenirii. Toate aceste legături constituie cimentul, ce ține strâns legați unii de alții indivizii, ce compun o națiune.

La evreii contrar în afară de caracterele etnice și de degenerescență fizică și intelectuală, specifică rasei jidovești, singurul ciment care leagă pe indivizii națiunii jidovești, este credința lor religioasă.

Religia judaică deci, constituie naționalitatea judaică, pe când la popoarele ariene religia nici nu intră în elementele determinative ale națiunii, căci poti fi român, german, etc., și să fii ortodox, catolic, protestant, etc. La jidani religia nu este o preocupare de ordin spiritual, înalt. bunăoară cum este creștinismul sau budismul, ci este o colecțiune de norme practice, *de ordin social și politic*, împregnate de un materialism josnic și un egoism împins până la extrem.

Din această cauză jidanul are cu totul altă concepție despre patrie decât arianul. Urând și disprețuind munca cu brațele și cultura agricolă singura care țintuește pe individ de bucata de pământ ce lo-

cuește, jidanul este *incapabil de sentimentul iubirii de patrie*, pe care îl are într'un grad atât de mare arianul. Pentru jidan *nația* o formează toți care îmbrățișează religia iudaică, iar *patria* pentru el este întreaga lume, unde poate să speculeze: *ubi bene, ibi patria*. Așa se explică de ce jidanii părăsesc cu atâta ușurință un pământ, ori de câteori condițiile de existență nu-i mai sunt favorabile traiului său parazitar. Așa se explică de ce jidanii îmbrățișează cu atâta caldură ideile cosmopolite. Pe ei nu-i leagă nimic de pământul unde s'au născut, unde au crescut și unde sunt îngropați moșii și strămoșii lor. Jidanul din Galiția, când a venit în România a uitat complet pământul, de pe care a venit, el nu simte ca arianul nostalgia locului unde s'a născut și a crescut.

Aceasta se explică pe deoparte prin inferioritatea rasei semitice, iar pe de alta prin însăși religia lor, care având un caracter exclusiv materialist, face pe jidani incapabili de sentimente mai înalte, cum bunăoară sentimentul de jertfă pentru patrie.

Probă în acest sens avem faptul, că jidanii totdeauna și la toate națiunile, pe spinarea cărora trăesc, când a fost vorba de apărarea patriei, care era și a lor, mai ales în ultimul timp când s'a acordat jidanilor drepturile depline cetățenești, a preferat să lupte înapoia frontului, decât pe front. Ne fiind capabil de sentimentul național, care leagă pe individ de pământul ce-l locuiește, și din care își trage existența, jidanii sunt incapabili a crea un stat al lor național, și de a-l apăra, când ar fi nevoie.

Jidanii de altfel ca națiune nu au numai această particularitate, ci încă și alte lipsuri. Astfel deși jidanii ca popor au o existență atât de mare totuși ei nu au putut crea nimic în ceiace privește arta națională. Ei n'au un *port* al lor național, nu au o *poezie* sau un *folclor* al lor, în fine nu au absolut *nimic național*, decât practica materialistă a religiei lor, și ura grozavă pentru tot ce nu este evreu. *Renan* vorbind de rasa iudaică zice, că aceasta este *incompletă* prin *însăși simplitatea ei*; n'are arte plastice, nici știință, nici filozofie, nici viață politică, nici organizație militară. Rasa semitică n'a priceput nici odată civilizația în sensul pe care noi îl dăm acestui cuvânt, nu găsim în sânul acestei rase nici mari imperii organizate, nici spirit public.

Chestiunile de aristocrație, de de-

mocrație și de feudalitate, care cuprind întregul trecut al istoriei popoarelor indo-europene, n'au pentru semiți nici o însemnătate.

Arta și cultura națională însă este mijlocul prin care se exteriorizează viața și superioritatea unei națiuni. În istoria lumii orice națiune nu trăiește decât prin arta și cultura sa națională. Ori jidanii, deși cu existența de atâtea mii de ani, fiind incapabili să-și creeze și cea mai însemnată urmă de cultură și artă națională, înseamnă, că *pentru istoria omenirii națiunea jidovească este inexistentă* și că dacă totuși ea există,

nu poate fi considerată decât ca un *paradox de națiune*.

Concluzie generală

Chestiunea mișcării sioniste așadar privită dintr'un întreit punct de vedere nu constituie decât o *utopie*. *Crearea unui stat jidovesc este o imposibilitate psihologică, economică și națională pentru evrei*.

Jidanii vor continua să trăiască în mijlocul nostru, iar mișcarea sionistă nu reprezintă altceva decât un *praf în ochi, aruncat goimilor*.

Dr. P. Dedulescu
profesor și avocat.

Amânarea procesului lui Corneliu Zelea Codreanu

— Amestecul ministrului Mârzescu în libertatea justiției. —

Ziua de 17 Martie, când trebuia să se judece la Focșani procesul lui Corneliu Zelea Codreanu a luat caracterul unei adevărate demonstrații naționale. Sutele de apărători, miile de cetățeni, țărani în costume naționale, reprezentând toate regiunile țării păreau că și-au dat întâlnire în cetatea primei Uniri, ca să susțină încăodată sus și tare că *România Intregită, pentru care s'a vărsat atâta sânge românesc trebuie să fie a Românilor și numai a Românilor*.

Guvernul însă, prin ministrul justiției a ținut să arunce o umbră de întunecare asupra sărbătoarei ce se arăta a fi așa de frumoasă. Deși libertatea de judecată a justiției este consfințită prin lege, *dl ministru Mârzescu a condus dela telefon din București întreg mersul procesului dela Iași*. Și această afirmație o facem, pentru că am auzit-o chiar din gura unui deputat liberal.

Presimțindu-se că verdictul justiției populare a juraților va fi cel așteptat de popor, guvernul a cerut amânarea, pe motivul ridicol că nu sunt de față martorii acuzării, când în realitate aceștia se aflau în Focșani, *ba mai mult încă unul dintre ei, chiar în sala de judecată, dar nu răspunsese la apel*.

Deasemenea cererea de liberare provizorie a lui Corneliu Codreanu a fost respinsă, pe motivul că acesta este periculos societății. Cărei societăți, întrebăm noi, aceleia care și-a trimis reprezentanții să-i ceară achitarea?

Un bun secundant în măsurile de înfrânare a curentului naționalist a avut guvernul în elementul jidovesc din Focșani. Cităm textul din „Li-

bertatea“ părintelui I. Moța dela Orăștie, care a fost unul din apărători în proces și care aduce un neprețuit serviciu mișcării naționale prin atitudinea curajoasă ce-o are foaia dsale:

„Până încă nu se sfârșise desbaterile din sala procesului, o *ceată de Evrei a început, așa pe înserate, să facă tulburare în oraș și să spargă, tot la Evrei, câteva ferestri*, cu gândul mișelesc de a lăsa să se creadă, că studenții români s'au pus pe pustiit prin oraș și așa să întoarcă lumea de către studenții din proces. — Iar în alt loc, un lucrător evreu a aruncat o cărămidă spre o ceată de studenți ce treceau pe lângă casa lui.

„Urmarea a fost, o pornire la zdrobire de case și temple jidovești, ca mai rar! De seara de pe la 8 până la 11 noaptea, cete mari de cetățeni, cu puțini studenți printre ei, au cutreerat zeci de strade, zdrobind ferestrele caselor jidovești și a sinagogelor. Într'o sinagogă au intrat zdrobind tot în lăuntru ei.

„*Au fost arestați 14 Evrei* din cei ce au început mișelia și mai mulți dintre Români cari au răspuns la ea cum au crezut ei.

„Chiar acolo în sala de ședințe, hotărârea tribunalului a mâhnit greu inimile cinstite românești. Căci era o hotărâre atât de fără de temeii și judecătorii, ca și procurorul, s'au arătat, prin înduplecarea lor la amânare, în o lumină foarte slabă, în ochii întregii lumi. Inșiși jurații, cari erau Români cu suflet curat, coborându-se de pe scenă, în public, spuneau celor din jurul lor:

— „Ce rău ne pare“!..

Cât privește amestecul dlui mini-

stru Mărzescu în judecarea acestui proces, ziarul „Cuvântul“ într'un articol intitulat „Independența magistraturii — o parodie“ face această judicioasă observare:

„Ne întrebăm: Șeful suprem al parchetului a deferit procesul spre judecare Curței cu jurați din Focșani. De ce n'a lăsat-o oare să-și facă datoria? Opinia publică ar fi primit verdictul oricare ar fi fost el socotindu-l izvorât din aprecierea limpede a tuturor împrejurărilor de fapt“.

Iluzii sau manevre maghiare?

— Chestiunea asimilării jidanilor —

Cu prilejul campaniei electorale de la Reghin s'a ridicat din nou și cu mai multă putere această spinoasă problemă a asimilării evreilor. Cum se perseverează într'o credință greșită și periculoasă facem cunoscut cititorilor noștri acest articol al colaboratorului nostru G. M. Șerban, scris cu câteva luni în urmă, dar care capătă acum pe lângă importanța documentară, o vie actualitate:

În era naționalismului ce domină politica internațională de azi, când drepturile și mai ales privilegiile unui popor cresc în raport cu numărul ce-l reprezintă, nu e de mirare dacă anumite nații manifestă înclinări omnivore luându-se la întrecere întru sporirea cu elemente străine a masei lor naționale.

Evident, că de asemenea cuceririle patriotice a fost însuflețit și dl Barabás Béla, când cu prilejul unei adunări a partidului maghiar Văcută la Brașov s'a hotărât să treacă definitiv un adevăr, pe care anumiți răuvoitori se pare că-l denaturează cu viclenia mistificatoare.

„Am fost invitat din partea președinției din Cluj a partidului maghiar — mărturisește dsa¹⁾ — să organizez partidul în județul meu. Nu pot răspunde acestei chemări până atunci până când nu se va decide soarta fraților mei jidani cari s'au alipit cu trup și suflet popoului maghiar, pe cari însă guvernul vrea să-i considere o rasă aparte. Acești jidani, cari prin cultură și prin grai sunt credincioși naționalități lor maghiare, nu pot lua nici o atitudine cât timp ungurii nu vor declara, că le acordă tot sprijinul și că vor obține pentru ei dreptul de

Răspundem noi pentru că suntem siguri că ministrul dreptății nu va avea curajul unei lămuriri precise, după cum suntem siguri că nici un parlamentar nu va avea curajul civic să i-o ceară:

A avut frică de verdictul juraților, pentru că acest verdict ar fi fost de achitare pentru Corneliu Codreanu și ar fi arătat totodată locul unde trebuie căutați adevărații vinovați.

Ioan Istrate

a se putea numi în mod liberi maghiari“.

„De aceea, fac propunerea — continuă dl Barabás — ca partidul ungar să adreseze un apel jidovimii invitând-o să se declare pe față maghiari, urmând ca națiunea ungară să-i asigure jidovimii puterea și ocrotirea morală de care tot dispune încă în țara aceasta prin cele 2 milioane ce le reprezintă“.

Cu toate că ne-ar procura o deosebită mulțumire sufletească dacă am încerca să-l servim pe dl Barabás cu o lămurire prin verbul nostru propriu: totuși, deoarece proza noastră, ca orice marfă indigenă, nu se contează în anumite cercuri (*in specie* provoacă chiar scăderea leului...) vom ceda cuvântul celor de peste frontiere, care prin însăși situația lor geografică dobândesc putere de *axiomă* în fața snobilor noștri de baștină.

Vrem să dovedim pe scurt, că jidovul de ieri și de azi, împotriva convingerilor (sincere) a dlui Barabás, nicăeri și niciodată nu s'a asimilat cu popoarele în mijlocul cărora a viețuit.

Ca preludiv înregistrăm protestul președintelui Uniunii naționale a jidovilor ardeleni împotriva afirmațiilor dlui Barabás, protest prin care se desminte categoric maghiarisarea jidanilor care departe de a fi numai niște unguri de rit mozaic, se consideră drept o națiune aparte și bine definită, fără intenții de contopire cu vr'o altă nație.

Prin cele ce urmează vom expune câteva citațiuni de import menite a sublinia veracitatea tezei noastre prin mărturii rostite de însăși somitățile israelite de pretutindeni.

„Ideea, că jidovii ar fi o sectă religioasă ca protestanții sau catolicii,

e o absurditate“, declară Leon Simon²⁾ în mod categoric.

Drul Adolf Grabowsky³⁾ îl confirmă: „E pur și simplu o gogoasă a iudeilor liberali, când neagă existența unei rase jidovești cu stigmat caracteristice de rasă, vrând să înfățișeze jidovimea ca o simplă sectă religioasă... Ceeace-l caracterizează pe jidan este tocmai rasa lui“.

Iar Moses Hess⁴⁾ spune că: „Jidovul aparține rasei sale și deci iudaismului chiar dacă el sau strămoșii săi și-au părăsit religia“.

Profesorul Eduard Gans⁵⁾ e pătruns de orgoliul rasei sale și-i vestește eternitatea: „Botezul sau încrucișarea nu schimbă nimic. Până și într'a suta generație rămânem jidani ca acum 3000 de ani și chiar printr'o înzecită încrucișare nu pierdem intuiția rasei noastre. La orice împreunare cu nu importă ce femei, rasa noastră ese învingătoare: totdeauna se vor zămislî jidani!“

Mores Hess⁶⁾ ne servește o sugestivă documentare: „Nasul jidovesc nu poate fi transformat și nici părul negru și creș al jidovilor nu devine blond prin botez, dupăcum nici periciunii săi nu pot fi neteziți cu pep-tenul“.

„Vrem să stabilim, că noi jidanii suntem o națiune aparte căreia în mod necesar îi aparține fiecare israelit, indiferent de starea sa materială, de ocupația sau de religia sa, — mărturisește Louis Brandeis⁷⁾“.

Israel Friedlander⁸⁾ fixează concluzia: „Pentru cercetările actuale ajunge a se ști că jidanii s'au considerat întotdeauna ca o rasă aparte și bine deosebită de restul omenirii. Acela care din rândul jidovilor desminte caracterul de rasă ce l-au avut în trecut jidanii, — sau nu cunoaște istoria jidovilor, sau intenționat o falsifică“.

Pentru a ilustra citațiile de mai sus redăm următoarele fapte luate din revista „Hammer“ din 1 Octombrie 1924, așa cum le relatează „Jüdische Press-zentrale din Zürich (No. 303 pag. 7.

2) Leon Simon: „Studii despre naționalismul jidovesc“, citat în „Jidanul Internațional“ de H. Ford, vol II p. 13.

3) „Zeitschrift“ 1912, citat în Th. Fritsch „Handbuch der Judenfrage“ p. 468.

4) Moses Hess: „Roma și Erusalimul“, citat în „Jidanul Internațional“, de H. Ford, vol. II, p. 13.

5) Cf. prof. dr. Jaeger, „Entdeckung der Seele“, Ed. 3-a, vol. I p. 247. citat în Th. Fritsch: „Handbuch der Judenfrage“, p. 34.

6) citat în H. Ford: „Jidovul Internațional“, Vol II, p. 14.

7) op. cit. vol II p. 12.

8) Op. cit. vol. II, p. 15.

„Acum 533 de ani jidanii din Spania și Portugalia au fost siliți cu violență să se boteze și să treacă la catolicism. Cinci secole au practicat acești Marani, cum își zic ei cultul catolic, au dat chiar dintre ei preoți catolici, călugări și episcopi. În timpul Reformei s'au arătat ca zeloși luptători ai catolicismului contra calvinismului. Iar astăzi prezintă, în toată forma, o petiție către rabinatul superior din Ierusalim să fie primiți din nou în comunitatea jidovească, deoarece pot face dovada că nici odată nu s'au amestecat cu sânge creștin.

În petiția lor către marele rabin din Palestina jidanii din Portugalia trecuți de veacuri la catolicism, fac următoarea mărturisire

„Noi am rămas în inimile noastre evrei și am purtat prin toate timpurile iubirea noastră și credința noastră către poporul evreu. Noi ne-am căsătorit numai între consăngenii noștri. Ca copii am intrat în biserică catolică prin botez, după legile catolice ne-am cununat și ne-am înmormântat, dar nu am încetat niciodată a ne simți ca evrei“.

Al doilea caz: O astfel de petiție a adresat și șeful mahomedan al beduinilor, numit Al-Shmahi, ai cărui strămoși mult mai de vreme, în secolul al V-lea, au fost siliți să treacă la islamism, și totuși în timp de 1400 de ani și-au păstrat indestructibil iudaismul lor“.

La aceste două fapte ziarul „Schweitzer Republikanische Blätter“ din 30, VIII 1924, face următoarea observație obiectivă:

„Se poate o mai strălucită ilustrație pentru adevărul istoric, că firea jidovească nu se poate schimba, că jidanul rămâne jidan și că niciodată nu se asimilează? Cu aceasta nu vrem să facem evreului o imputare; din contră este ceva de admirat. Dar din acest fapt trebuie să tragem consecințele noastre în ce privește purtarea noastră față de jidani și trebuie să ne lepădăm de superstiția că s'ar găsi elvețieni cari să fie jidani și că un jidan ar putea fi vreodată elvețian“.

Pentru unii cari ar mai avea poate vr'o obiecție de făcut, ținem la dispoziție reflexiile lui Henry Ford, cetățean autentic și chiar prezidențiabil al Statelor-Unite a acelei Americi, pe care irascibili farisei ai rotativeilor o invoacă cu o biblică cucernicie pentru demonstrarea prin exemple umanitariste a rețetelor pur democratice.

„Jidanii așa ziși reformiști — spune

Henry Ford¹⁾ vor putea obiecta, că autorii citați sunt în mare parte sioniști. Posibil. Ba ceva mai mult. E chiar probabil că există în lume două programe jidovești: unul pentru jidani și altul pentru creștini. Pentru a stabili care este cel adevărat, trebuie cercetat care dintre cele două servește în practică. Or acesta e cel sionist. El a fost recunoscut de Alianți, de conferința de pace și adoptat de Societatea Națiunilor. Ceeace nu s'ar fi întâmplat, dacă guvernele nu s'ar fi convins, că astfel se supun la poruncile căpeteniilor lui Iuda, care intervin pentru separarea jidovilor ca națiune“.

Ford continuă, și dacă nici cele expuse până aci n'au darul de a convinge, aduce „încă o dovadă ce desfide orice desmintire, pentru chezașia lor mutuală în serviciul rasei și a națiunii. Este intervenția spontană a tuturor pentru unul singur în orice împrejurare. Dacă critici pe un capitalist jidan, imediat sar întru apărarea lui până și jidovii cei mai proletari. Vorbeste cineva despre Rotschild. Jidovul revoluționar dintr'un ghetto oarecare va considera critica drept o insultă personală și va protesta vehement.

„Învinuarea cu persecuții religioase atinge întotdeauna partea sensibilă a popoarelor civilizate. Dându-și perfect seama de atari susceptibilități, leaderii iudei stăruesc cu deosebită încăpăținare asupra acestui punct al persecuțiilor religioase când tratează cu popoare creștine. Pentru inimile simțitoare și neinițiate va fi deci o ușurare dacă vor ști, că înșiși conducătorii jidovimii mărturisesc pe față, că preocupările jidovilor nici odată n'au de obiect religia lor și că nu sunt persecutați pentru credința lor. Încercarea de ascunde pe jidani sub egida religiei lor, este, față cu mărturiile lor proprii, pur și simplu o înșelăciune.“²⁾

*

Cine a citit cele de mai sus își va face reflexiile după pricepere și înclinări. Gândurile în taină vor fi — credem — cam aceleași. Numai graiul va diferi dela interes la fes.

Nici pe dl Barabás nu-l poate opri nimeni să gândească una la Arad și să vorbească alta la Brașov. Noi însă ne permitem a-i pune o întrebare.

Se știe că în universitățile din Ungaria s'a introdus „Numerus Clausus“ împotriva jidanilor. Pe la sfâr-

șitul anului trecut a avut loc un schimb de corespondență între Lucian Wolf secretarul — dacă nu ne înșelăm — a lui „Joint Foreign Committee“ și între guvernul ungar, prin care Wolf, în numele unui areopag israelit (Jewish Board of Deputies) propunea guvernului budapestan deferirea chestiunii „Numerus Clausus“ arbitrajului Societății Națiunilor. În răspunsul trimis de contele Bethlen se pot citi următoarele: „... Având în vedere că Societatea Națiunilor n'a tranșat niciuna dintre numeroasele doleanțe ale Ungariei, guvernul maghiar se vede silit a lua în considerare spiritul de neîncredere al opiniei publice provocată de o atare atitudine a Ligei. Între astfel de împrejurări guvernul se găsește în imposibilitate de a deferi chestiunea minorității jidovești Societății Națiunilor, de vreme ce Ungaria, de câteori e vorba despre minoritățile maghiare, găsește întotdeauna porțile închise“.

„În consecință guvernul ungar nu va aduce chestiunea aceasta în fața Consiliului permanent, câtă vreme Societatea Națiunilor nu va deferi Consiliului Permanent vreuna dintre doleanțele minorităților maghiare.“³⁾

Se isbesc aci două realități. Cât timp maghiarii din Ungaria se apără cu diguri împotriva jidovilor, — unguri dela noi îi numesc „frați“ conaționali sadea, indignându-se, că statul român înțelege a-i considera pe jidani o națiune aparte.

Aici ceva nu este în regulă. O doctă lămurire s'ar impune de unde. Fiindcă cu preconceperea ce ne este proprie am fi înclinați să ne întrebăm, dacă nu care cumva sub bagheta budapestană a lui Bethlen, compatriotul domn Barabás proclamă înrădăriră cusute cu ață albă între jidovii ardeleni și nația d-sale, numai pentru a adăposti ungurimea dela noi sub scutul lui Israel, obținând prin cointeresarea astfel insinuată atotputernica protecție politică a „fubedeniilor“ iudaice?

Să fie aceasta oare o nouă orientare în spre lecuirea „doleanțelor“ minoritare prin intervenția puterii mondiale jidovești în același timp și pentru „maghiarii de rit mozaic“, cât și catolic sau protestant? ...

G. M. Șerban
student.

¹⁾ Op. cit. vol II. p. 14.

²⁾ op. cit. vol. II. p. 16.

³⁾ „Keleti Ujság“, 31 dec. 1924.

Discursul lui Vasile Conta în chestiunea jidovească

Comitetul de conducere al acestei reviste a socotit de a lui datorită să reproducă în întregime discursul ținut în ședința din 5 Septembrie 1879 de Vasile Conta în Camera deputaților asupra chestiunii jidovești. Cuvântul omului superior, care a lăsat urme impunătoare ori pe unde a trecut în scurtă lui viață de 36 de ani, a fixat atât de clar și de permanent adevărat importanța chestiunii evreiești, în cât timpul de o jumătate de veac nu i-a putut micșora valoarea sa, de o palpitantă actualitate. Din contră, vremea ridică și mai mult în ochii posterității pe seninul cugetător al României mici: îl înalță nu numai ca pe un spirit, inzestrat cu o rară putere de pătrundere, dar și ca pe un om de caracter.

Vasile Conta, luptând cu o boală care nu iartă, nu a pregetat un moment să se arunce în vâlmășagul vieții politice atunci când s'a pus o chestiune mare: aceia de a se încetățeni în masă jidanii, cum ni se dicta de la Berlin și s'a abătut, el care avea nevoie de liniște și aer cald, înfruntând toate neplăcerile unei campanii electorale, fiind combătut de guvernul condus de I. C. Brătianu, până a ajuns să-i înfrângă pe toți și să smulgă cu o majoritate zdrobitoare un scaun de deputat ca reprezentant al Iașului.

După alegere, o deputație de jidani i-a oferit suma de 70.000 galbeni ca să nu vorbească în contra lor. Refuzul a fost fulgerător. Te rog socotește, Dle cititor, cât face 70.000 de galbeni înmulțit cu 12 spre a afla suma în franci-aur; pentru-că atunci leul-aur era egal cu francul-aur; socotește cât face 840.000 franci aur în valuta de astăzi, și aduși aminte cum în vremea noastră politicieni și funcționari venali de la Ministru până la ultimul notar comunal vând interesele țării pentru bani jidovești, cum foști și viitori miniștri cântă în struna intereselor evreiești pentru sumele ce primesc din consiliile de administrație de la Blank, Berco-vici Renner și mulți alții, și atunci vei înțelege cât de impunătoare se înalță figura lui Vasile Conta pe de asupra staturilor de pigmei ale politicianilor de astăzi, vei înțelege cum România mică și-a, încheșat așezământul ei politic, prin oameni capabili și dezinteresați, prin oameni

de caracter, și mai trebuie să înțelegi că dacă aceasta speță rară de oameni nu ajung să conducă România mare, stăpânirea în țara mărită cu atâtea sacrificii ne scapă din mână spre a trece în puterea jidanilor.

Din discursul ținut în două ședințe reproducem întreaga cuvântare rostită la 5 Sept. 1879, după ce în ziua de 4 Septembrie vorbise despre principiul naționalităților și formulese pentru toți oamenii politici de atunci, prezenți și viitori, adevărul lapidar exprimat: „dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc vom pieri ca națiune“. *Iată cum îl demonstrează.*

Domnilor Deputați! Am avut onoarea să încerc eri a dovedi, că articolul 7 din Constituție, astfel cum este redactat, nu este deloc contra ideilor veacului nostru, și totdeodată este un articol care ne garantează în modul cel mai sigur naționalitatea noastră.

Astăzi voi cerca să vă dovedesc d-voastră că chiar dacă art. 7 ar fi întru câțva vicios, nici atunci n'ar trebui să-l modificăm în favoarea Jidanilor, pentru-că orice modificare în favoarea lor ar mări primejdia care există deja pentru existența naționalității noastre. Pentru a face această dovadă, îmi va fi destul să vă fac cunoscut pe Jidani.

Ce sunt Jidanii, domnilor? Se deosebesc ei, după cum pretind, de ceilalți conlocuitori ai lor numai prin aceia că au credințe religioase deosebite? Nu!

Jidanii constituiesc o națiune distinctă de toate celelalte națiuni și dușmană acestora. Mai mult decât atât: putem zice că Jidanii sunt națiunea cea mai bine constituită și cea mai distinctă, din toate națiunile care sunt pe lume. Mai întâi, nu le lipsește nimica pentru a constitui o națiune. Lucrul principal e, că descind dintr'o singură rasă care s'a păstrat totdeauna pură. Apoi, în complexul lor de legi, în Talmud, au legi politice, civile administrative, legi de ordine publică, până și de igienă publică și privată; astfel că nu le lipsește nici o lege dintre acele care au de scop constituirea unei națiuni. Mai mult decât atât, au chiar o patrie. Este adevărat că nu o patrie reală, ci o patrie ima-

ginară, Palestina: însă o patrie pentru care au atât iubire, atât patriotism, încât le mai rămâne iubire și patriotism pentru o altă patrie.

Am zis Palestina, să nu credeți că această Palestină e numai decât aceea din Asia: după credința lor Palestina este țara aceea unde Mesia, care are să vie, va stabili o împărăție jidovească. Acea Palestină, împărăție jidovească, va putea fi stabilită și la noi. Astfel, prin Palestină ei înțeleg o țară ideală al cărei loc nu este fixat încă în lume și pentru care jidanii au atât iubire încât nu mai pot iubi și o altă patrie. Atât demult o iubesc, încât în toate rugăciunile și în actele lor religioase nu lipsesc de a o invoca și de a-i mărturisii iubirea lor. Este un obicei ca la toate sărbătorile cele mari, când se despărțesc din Sinagoga lor să-și zică: „la revedere în anul viitor la Ierusalim“ așa că în inima lor, întotdeauna este speranța de a dobândi acel Ierusalim și acea Palestină închipuită.

Ei bine, astfel au fost Jidanii de mii de ani: astfel au continuat a fi și, din cele ce voi avea onoarea a vă spune, veți vedea că astfel vor continua a fi: un popor deosebit, cu patrie deosebită, pe cât timp vor continua să rămână Jidani.

Pentru a ne convinge despre aceasta e destul să aruncăm o privire asupra organizației pe care le-a dat-o Moisi. D-voastră știți că Moisi a organizat această națiune de pe când ea se afla rătăcind prin pustiile Arabiei; și a organizat-o astfel încât să poată subsista ca națiune distinctă, sau vor avea o țară a lor, sau nu vor avea, găsind pământul făgăduinței sau negăsindu-l, trăind singuri sau amestecați cu alte popoare.

Mai întâi știți că Moisi le-a dat o organizație politică împărțind poporul în diferite triburi, sub-triburi, etc. și punând în capul fiecăreia din aceste diviziuni câte un magistrat care avea și autoritatea guvernamentală și dreptul de a interpreta și aplica legile. Astfel de magistrați, cari s'au continuat prin tradițiune până în zilele noastre, nu sunt alții decât rabinii lor de astăzi.

Afară de legi politice, Moisi le-a mai dat și legi civile și domestice. Ceeace este mai remarcabil în aceste legi, este că Evreii sunt oprți de a se contopi cu streinii prin căsătorie. Apoi le-a mai dat legi de ordine publică, etc.

În sfârșit pentru a face ca această legislație să rămâne cristalizată,

să rămăe pentru totdeauna așa, a îmbrăcat-o sub forma religiei, ca astfel să rămăe perpetuă ca și adevărul religiei.

Pentru a da acestei legislații caracterul religios, și pentru a se asigura astfel conservarea națiunii evreiești, Moisi a spus Evreilor lucrul următor: Dumnezeu a făcut un contract cu strămoșii jidovilor, cu Avram, Isac și Iacob, prin care Dumnezeu se obligă să nu iubească de cât pe poporul izraelit și să urască pe toate celelalte națiuni; să facă bine poporului izraelit și să facă tot răul posibil celorlalte națiuni: se obligă ca după un timp mai mult sau mai puțin lung, să subjuge, să robească toate celelalte popoare poporului jidovesc; pentru care scop va trimite pe Mesia cel așteptat, care va funda împărăția jidovească, căreia vor fi supuse toate popoarele. Însă, pentru ca această promisiune să poată fi realizată, trebuie ca Jidanii să nu se amestece prin căsătorie cu străinii, pentru ca Dumnezeu să poată distinge sângele lui Izrael, pe care trebuie să protesteze, de sângele străin pe care trebuie să-l prigonească.

În schimbul acestor obligațiuni luate de Dumnezeu, Jidanii la rândul lor, au luat obligația de a observa toate legile date de Dumnezeu; și nu numai legile religioase, dar acele civile și politice, cari sunt legate toate cu legea divină.

În puterea acestor legi Jidanii sunt obligați a se iubi unul pe altul, precum Dumnezeu îi iubește pe dâșii, iar de altă parte a ură pe străini, precum Dumnezeu îi urăște. Ei trebuie să-și facă bine unul altuia, precum Dumnezeu le face lor bine; dar trebuie să facă rău străinilor, pentru a-i slăbi, a-i subjuga și a pregăti astfel dominarea Jidanilor, sub conducerea lui Mesia a supra lumei întregi. Ei trebuie să fie morali între dâșii, dar față cu străinii pot să fie și imorali, când prin aceasta ei pot ca să-i subjuge, căci nimic nu se poate considera ca imoral, când este vorba de a se facilita prin aceasta venirea lui Mesia și stăpânirea lumei întregi de către Jidani.

Se înțelege că Jidanii, chiar după prescripțiile Talmudului urmează să fie onești cu străinii într'ată, încât această onestitate se împacă cu interesele lor, dar, în cazul contrar, ei pot — și chiar sunt da ori — să întrebuițeze, față cu străini mijloace imorale precum: minciuna, calomnia, corupția; ei trebuie să prac-

tice între dâșii virtutea, dar în acelaș timp, trebuie să favorizeze la străini toate viciurile. Prin aceste mijloace ei sunt siguri de a se achita de datoria ce au contractat către Dumnezeu.

Toate aceste nu sunt niște închipuiri, ci sunt adevărata interpretățiune pe care Jidanii o dau Bibliei și Talmudului, acest din urmă nefiind altceva decât legea orală a lui Moise, păstrată prin tradițiune și colecționată în diferite timpuri de rabini.

Jidovii au executat acest contract pe care l'au făcut cu Dumnezeu, într'un mod foarte conștiincios dela început și până acum, și nu s'au desmintit niciodată.

Este interesant de a se ști care este secretul conservării așa de îndelungate a religiei judaice, pe când atâtea alte religii nu au putut subsista așa mult timp. Acest secret se află chiar în natura contractului pe care Jidanii cred că l-au încheiat cu Dumnezeu.

D-voastră știți că în alte religii, superioare, omul este dator să facă bine tuturor oămenilor de orice rasă și să se abție dela toate aplicările rele ce ar avea în privința acestora. Astfel că în aceste religii omul este tras oarecum de două curente: de o parte curentul religiunii îl trage spre Cer, obligându-l să-și înfrângă toate poftele rele; iar pe de altă parte poftele trupești îl trag spre pământ atunci, după cum va triumfa una sau alta din aceste atracțiuni, așa și religiunea va avea mai puțină putere. Se înțelege că atunci, când într'un moment dat credincioșii ajung în acel grad de corupțiune, în care nu mai pot învinge poftele cele rele. Nu este tot așa religiunea evreiască. Ea tocmai ordonă credincioșilor să caute a pune mâna pe toate bunurile pământeste, pentru a satisface cu dănselle toate dorințele trupești; și pentru căpătarea acestor bunuri, ea permite a se da foc fără frâu tuturor patimelor celor mai rele, când acestea se îndreptează în contra străinilor, așa că Evreul este atras către bunurile pământeste și spre rele de două curente. Tot în aceeași direcțiune îl împing și poftele lui și religiunea, așa încât este natural ca la dânsul să fie mai tare fatalismul religios, decât la ceilalți oămeni; și este natural că această religiune să-l atragă în toate timpurile pentru că este legată de poftele trupești cari sunt eterne.

Că această dispozițiune de spirit și de inimă, cu acest caracter moral,

Jidovii au trecut în câte-va mii de ani prin-o mulțime de țări, au trăit cu o mulțime de popoare și pretutindenea au fost aceiași, pretutindenea purtarea lor nu s'a schimbat. Mai mult de cât atâtea: pretutindenea pe unde au trecut au ruinat, au corupt și au ajuns chiar până a nlmici poporul în mijlocul căruia au trăit. Așa dacă luați numai Egiptul, veți vedea că acolo, din ceiace erau, un popor de vagabonzi, calici, veniți de aiurea sau ridicat acaparând totu până când au ajuns să aibă drepturi politice, până când adică un ministru jidan a ajuns să conducă afacerile statului Egiptean. Atunci exploatarea și prigonirile lor contra Egiptenilor au ajuns la culme, încât aceștia s'au văzut nevoiți sa masacreze sau izgonească peste hotare.

Tot așa s'a întâmplat cu dâșii și în Babilonia. Aci ajungând să pună mâna pe putere, au ajuns o plagă pentru societatea și a trebuit să aibă aceiași soartă, pe care au avut-o în Egipt.

Tot astfel li s'au întâmplat prin toate țările pe unde au mai trecut: în imperiul Roman, cât știți, ei au avut în mai multe rânduri oare-cărl privilegii și drepturi politice, cari le-au fost totdeauna ridicate înapoi, pentru că totdeauna ei întrebuițau aceste drepturi pentru exploatarea celor de alt neam, până când Romanii au fost nevoiți să le dea pe deapsa pe care o cunoașteți. În fine, țările moderne, pretutindeni pe unde au fost, din evul mediu până astăzi, au avut aceiași purtare¹⁾.

Domnilor, cu această ocaziune voesc a rectifica o eroare produsă mai cu seamă prin sofismele și minciunile evreiești.

Se zice că Evreii au fost persecutați în evul mediu și în timpurile moderne, din cauza religiunii lor, din cauză că ei au răstignit pe Christos etc. Apoi, aceasta se poate combate print'acest simplu argument: Jidanii nu au fost persecutați în momentul în care au intrat în vr'o țară. Pretutindeni pe unde au fost persecutați, au trăit mai întâi în li-

¹⁾ Este un fapt constatat în istoria acelu popor, că din toate țările unde localnicii le-a acordat ospitalitatea, au fost goniiți, în acelaș mod, după trecere de cât-va timp, mai mult sau mai puțin îndelungat, care a variat pretutindenea în raport cu puterea de răbdare a popoarelor exploatate de dâșii. În Egipt, în Assiria, în Babilonia, în Siria, în Ispania în Portugalia, în Franța, în Anglia, Rusia etc. ei au fost expulzați cu furie de către aceste națiuni, tot pentru aceleași cauze. Aceleaș cauze repeta e în aceleași împrejurări au produs aceleaș efecte. (Extras dintr'o scrisoare a lui V. Conta din 1897. N. E.)

Pentru comerțul și industria noastră.

niște două, trei patru secole și apoi au fost alungați. Pentru ce? Dacă ar fi fost din cauza fanatismului religios, înțelegeți bine că din momentul când au intrat în țară, i-au știut oamenii că sunt Jidani, că au răstignit pe Christos și celelalte și din acel minut i-ar fi gonit. Ei bine nu s'a întâmplat așa și lucrul nu se poate explica de cât în modul următor. Mai întâi când au intrat într'o țară, din cauza lipsei lor de mijloace, din cauza pozițiunii lor inferioare, nu au putut face așa mare rău țarei; însă, cu cât au avut mijlocul de a pune în practică relele lor deprinderi, cu atât au ajuns să fie nesuferiți societății, nu din cauza religiunii, dar din cauza deprinderilor lor rele; așa încât, când răul a ajuns la culme, peste două, trei secole poporul s'a disperat și atunci i-a masacrat.

Mai mult decât atât în toate țările Jidani au fost introduși în evul mediu tocmai când fanatismul religios al popoarelor erau mai mare și ei au fost masacrați tocmai la începutul timpurilor moderne. Sunt Domnilor și țări, în care Jidovii au intrat la începutul timpurilor moderne fără să fie persecutați, cu toate că era timpul persecuțiilor, și au trebuit să stea și acolo un secol, două, trei, până au ajuns nesuferiți pentru ca să ajungă iarăși la același rezultat¹⁾. Vedeți Domnilor, că prin această argumentațiune se pot înlătura toate acele insinuațiuni jidovești că ar fi pretutindenea prigonii numai din fanatism religios, și că prin urmare și azi rezistența noastră contra lor nu este decât o rămășiță din acel fanatism.

Astfel au continuat jidani viața lor până în timpurile din urmă, până la revoluția franceză. Când a început a se face mișcarea liberală în Europa, când republica Franceză, a proclamat marele principiu de egalitate, umanitate, libertate și celelalte, Jidovii au fost cei dintâi cari au acaparat aceste idei, cari au strigat mai mult în numele egalității, cari au purtat mai mult steagul libertății pe ulițe: și cu toate acestea ei erau cei mai depărtați dela nivelul acelor idei umanitare. (Va urma).

¹⁾ Și Evreii și creștini au fost persecutați din cauza religiei lor, când în exercițiul cultului, sacrificau ființe umane. Numai sa răfucii ființelor umane a fost cauza perse uțiilor religioase din timpurile vechi contra evreilor și a Creștinilor. Numai persecuțiunile religioase ale sectelor creștine din evul mediu au avut de cauze dobândirea preponderanței iar nu sacrificiul ființelor omenești. (Pagina extras dintr'o altă scrisoare N. E)

Ce repede trec anii!... Și la sfârșitul fiecăruia simțim regrete. De regulă am lucrat prea puțin, ba chiar nimic. Și câte nu sunt de făcut într'o Românie întregită? A trecut de mult timpul leneviei și a trecut — cred eu — și timpul diabelilor. Și totuși lenevim și diubim. Strigătele de alarmă se isbesc și se repetă în van la urechile multora. Mulți fac pe surzii, ca mai târziu, poate prea târziu, să repete nepăsarea.

Doi ani s'au împlinit de mult de când o seamă de români conștienți au început lupta contra nimicirii noastre naționale, către care făceam zilnic pași repezi. Și azi după atâta vreme — spre marea noastră durere — înaintăm încă pe drumul ce ne duce la prăbușire. Aceasta datorită celor mari și tari, cari n'au găsit cuvânt de incurajare pentru luptători, ci, au pus bețe în roată acestora de câte ori căutat-au să se manifesteze în mod național.

Pericolul ce există a ajuns a fi atât de mare, încât îl vede — cred eu — oricine voește să-l vadă. Începutul de îndreptare trebuie să-l facem acolo unde suntem mai mult slăbiți, în domeniul comerțului și industriei. „Naționalizarea industriei și a comerțului și prin ele a orașelor noastre — zice dl V. Păcală — e singura perspectivă de îndreptare — Ne trebuie însă în acest scop multe elemente bine pregătite. — De unde vom avea oameni bine înarmați cu cunoștințe teoretice și practice în aceste domenii?

Academiile de Comerț și Industrie vor răspunde în primul rând favorabil acestei întrebări, dând însă un număr prea mic de licențiați în raport cu marile necesități. Și poate mulți dintre acești licențiați nu vor putea să-și câștige cunoștințe comerciale practice.

Nu vor putea, deoarece comercianții noștri — aproape toți străini — nu primesc români în prăvăliile lor spre a face practică.

O dovadă grăitoare în acest scop e următoarea: La 22 de oferte de servicii făcute celor mai mari prăvălii din Cluj de către un student al Academiei de Comerț pentru a servi ca practicant, abia dela sucursala, Luca P. Niculescu a primit un răspuns semifavorabil — Câteva răspunsuri au fost negative, restul a tăcut. Or, într'o astfel de situație, românul nu va putea ajunge stăpân pe comerțul țării lui.

Elevii școalelor superioare de comerț, cărora li se cere o practică de birou de două luni anual, nu sunt sprijiniți spre a face aceasta în comerț.

Și dacă nici acelora cari voesc să fie comercianți nu li se dă posibilitatea să studieze și în mod practic această ramură ce pretind cele mai vaste cunoștințe, atunci, cine vor fi comercianții noștri de mâine? Până când să ne vedem mici și neajutorați chiar și în fața străinilor din țara noastră?

Venit-a și poate a și trecut timpul care ne cerea să fim adevărați stăpâni ai bogățiilor țării noastre. Și totuși suntem încă departe de realizarea acestei necesități. — Suntem cu atât mai departe, cu cât e mai mare desinteresul celor mari pentru această cauză națională.

Să simtă odată fiecare suflet românesc nevoia de a-și vedea cât mai repede neamul stăpân pe ce trebuie să fie al său. Să fie ajutați în deosebi cei cari doresc să muncescă pentru naționalizarea comerțului și industriei noastre, obligând pe fiecare comerciant din țara noastră să primească în prăvălia sa un anumit număr de fii de români doritori de a face practică în diferite ramuri de comerț. Acești practicanți să fie retribuți lunar cu o leafă convenabilă, care să le mijlocească întreținerea.

La nici un sacrificiu nu sunt supuși comercianții prin acest obligământ, ei sunt doar siliți a-și face datoria față de țara în care au fericirea să trăiască.

În felul acesta vom face ca bietul român să nu mai fie silit a bate'n-zadar la ușile a 22 de mari comercianți din Cluj cerșind doar un modest post de practicant.

Incurajarea românilor pentru comerț va veni dela sine, dacă cele de mai sus vor fi îndeplinite.

Cât de tristă este situația noastră în munca industrială ne spune dl V. Păcală în următoarele: „La meserii nu vin de obicei decât slăbănogii mahalalelor și codașii satelor“. — „Văd eu, băete, că nu ești bun de nimic; am să te duc la oraș și să te fac șuster“. Ce tristă-i această realitate și totuși nu luăm măsuri hotărâtoare de îndreptare. Propaganda între români în scopul de a-și da copiii la meserii e insuficientă. Va trebui să vedem mai întâi îndreptarea situației acelor cari merg la meserii, pentruca apoi să vedem crescând numărul micilor și

în urmă — nu prea târziu — al marilor industriasi.

Oricât de mari ar fi jertfele ce ni s'ar cere pentru naționalizarea comerțului și industriei noastre trebuie, totuși, să le facem dacă vrem să ne închegăm odată ca națiune, singurul fel în care vom putea exista.

„Fiii noștri vor ascunde a lor frunte în
tărăna,
Dacă voi acum veți pierde marea cauză
română“.

Căsătoria „regelui“ finanței românești

— Cine a participat la recepție —

Întreaga presă din Franța, Jugoslavia și România, precum și numeroase mari cotidiane din restul lumii au publicat acest comunicat oarecum „oficial“ al casei Blank. Pentru cititorii conștiincioși ai revistei noastre socotim că sunt de prisos orice comentarii.

PARIS — Joi 12 Martie, a avut loc la Paris căsătoria d-lui Aristide Blank cu d-ra Vota Vesnich, fiica fostului prim-ministru al Jugoslaviei și a d-nei Bianca Melinko Vesnich.

Martorii miresei au fost: dl Nicolae Pășici, prim-ministru al Jugoslaviei și dl Miron T. Herrick, ambasadorul Statelor-Unite la Paris, iar martorii d-lui Aristide Blank: d-ra Elena Văcărescu, delegata României la Liga Națiunilor și dl N. Titulescu, ministrul nostru la Londra.

În ajunul căsătoriei d-na Vesnich a dat o recepție în somptuoasele saloane ale palatului ei din Léonce Reynaud, în aleasa asistență în care era reprezentată tot ce Parisul are mai distins din lumea politică, diplomatică, intelectuală și economică, s'a remarcat: ducele și ducesa de Vendôme, ducele și ducesa de Montmorrency, unchiul și mătușa miresei, Myron T. Herrick, ambasadorul Statelor-Unite, Ducele și Ducesa de Doudaerville, Ducele și Ducesa de Broglie, Prințesa Lucien Murat, Principele Samad-Khan, ministrul Persiei, domnul și doamna Harjes din firma Morgan, Marchizul și Marchiza de Ganay, domnul și doamna Marcel Prevost, Lady Grew și ambasadorul Angliei, Baron și Baroneasa Henry, James, Maurice și Robert de Rothschild, Generalul Gouraud, guvernator militar al Parisului, contele și contesa de Noailles, domnul și doamna Jean Richepin, Baronul Romano Avezzana, ambasadorul Italiei, domnul și doamna Ernest Mallet, regentul Băncii Fran-

Astfel vorbit-a Alexandrescu odinoră și cred, că azi mai mult ca oricând se sbat aceste cuvinte spre a înfrigura inimile tuturor românilor.

Ci, nu voim ca blestemele urmașilor noștri să le purtăm noi din cauza unora, cari nu vor să înțeleagă, că lupta noastră națională trebuie sprijinită barem acum, în ceasul al zecelea.

Al. Tr. Bărbat
student

ței, doamna Edouard Heriot, domnul și doamna René Renault, ministrul justiției, ducesa d'Uzès, ducesa și d-ra de Luynes, domnul și doamna Etienne Clémentel, ministrul de finanțe, doamna Alexandre Millerand, Baronul și Baroneasa de Gaiffier d'Hestroy, ambasadorul Belgiei, Marchizul și Marchiza de Polignac, Monseniorul Cerretti, nunțiu apostolic, ducesa de Maillé, ducesa dela Tremoille, Raiberti, fost ministru Gervex, de la „Institut de France“, domnul și doamna Whitehouse, consilier de ambasadă, Prințul și Prințesa de Ligne, Maharadjahul de Kapourtala, domnul și doamna Munroe, Prințul și Prințesa Poniatowsky, contesa de Montemart, doamna Ray-

mond Poincaré, doamna Paul Deschanel, ducele și ducera dela Force, dela „Institut de France“, Prințesa dela Tour d'Auvergne, Marchiza de Saint-Paul, C. Diamandy, ministrul României, d-ra Elena Văcărescu, domnul și doamna de Croisset, Marchiza de Breteuil, ducesa de Rohan, N. Cantacuzino, contele și contesa Gabriel dela Rochefoucauld, domnul și doamna Paul Dupuy, dela „Petit Parisien“, ducele ducesa și d-ra de Brisac, domnul și doamna Eugène Schneider-Creuzot, Georges Robineau guvernatorul Băncii Franței, domnul André Tardieu, domnul și doamna Mirabeau, Contesa de Montesquiou, Marchiza de Montebello, domnul și doamna de Neufflize, contele și contesa de Vogüé, domnul și doamna Henry Bernstein, Prințul și Prințesa de Lucinge, domnul și doamna Jusserand, fost ambasador al Franței la Washington, Marchizul de Castellane, Prințesa Bibescu, Contesa Pecci-Blunt, verișoara miresei domnul și doamna Pierre etc., etc., etc.

*

Blank trebuie însă să știe că această societate internațională și jidovită nu impune publicului românesc care păstrează acele sentimente față de el așa cum le-a manifestat studențimea română, când l-a dat afară în pumni dela Fundația Carol din București la sfârșitul lunii Martie 1924.

Problema pădurilor

Dl ing. insp. silvic M. P. Florescu, al cărui glas de durere aproape zilnic îl cetim și prin ziare și reviste, ne trimite o serie de broșuri scrise de dânsul, toate cu caracter economic, tratând în special regimul exploatării pădurilor noastre din ziua de azi, ocupându-se astfel cu una dintre cele mai importante și mai arzătoare probleme la ordinea zilei, pe care o așteptăm să fie rezolvată cât mai curând.

În prima broșură intitulată „Problema comercializării pădurilor statului prin prizma intereselor strict naționale și superioare de stat“ autorul ne arată ca specialist și cunoscând adevărata stare tristă a lucrurilor așa cum ele de fapt ni-se prezintă în realitate, nu cum o privește opinia publică, cum că pădurile noastre zac și azi neexploatate, aducându-ne la fiecare pas numai dovezi reale și date statistice sigure, arată chiar contrarul celei ce crede opinia pu-

blică, că în păduri „se taie ca în codru“.

Vor fi și de aceia cari nu vor crede. Ba vor zice că se exagerază lucrurile. Acestora n'avem decât să le dăm sfatul următor: să citească mica broșură, plină cu dovezi reale, culese de prin toate părțile țării.

Nu știu, poate fi considerată oare din partea unora aceea ca o exagerare, atunci când ni-se arată cu date statistice și cu dovezi reale, că pădurile noastre — în realitate numai cu numele ale noastre — sunt exploatate aproape în întregime numai de străini.

Poate va fi socotită ca o exagerare aceea pentru unii, atunci când spunem adevărul pe față, că pădurile noastre sunt exploatate într'un mod mișelesc numai de societăți streine rapace, îndeosebi de societăți jidovești ca: Goetz, Foresta, Bucovina, Union O. F. A., Tișița etc. care în frunța lor deasemenea

au câte un strein ca de-al de Heller, Frații Eiser, Anhauch etc. cari au legături prietenești cu dușmanii neamului de peste hotare, chiar și cu câțiva din corifeii politici. Dar nu este oare un strigăt de alarmă atunci când autorul ne arată în urma datelor statistice sigure că „azi 90% din industriile forestiere sunt streine și numai 10% române“?

Tot așa atunci când din cele peste 7 milioane de hectare de pădure ce sunt azi în Țara Românească aproape $\frac{1}{3}$ nu mai sunt păduri din cauza ghiarelor veninoase pe care și le-a înfipt în ele elementul parazitărilor împreună cu cel strein, în exploatarea lor nebună. *Durere, că astfel se prezintă lucrurile într-o țară pe care am*

câștigat-o pe lângă atâtea sacrificii și acum să n'o știm stăpâni.

Trebue să știm căci după cum zice autorul pădurile, prin felul lor de-a fi formează o bogăție cu totul deosebită de alte bunuri ca petrol, mine etc. Pădurile nu sunt numai un factor de producție ca alte bogății, ci prin felul lor sunt un factor de neutralizare și de menținere sub anume raporturi a echilibrului unor alte bogății ca: agricultura căci „acel care pune toporul la tulpina unui arbore, nu trebuie să uite că el pregătește sicriul agriculturii“ cum bine a spus M. S. Regele Ferdinand.

Laurențiu Sârbu
student
Academia Comercială.

DIN HUNEDOARA

O crimă față de pădurile noastre

„Își desbracă țara sânul
„Codrul — frate cu Românul
„De secure se tot pleacă
„Și izvoarele îi seacă!!

Eminescu

Acesta era cântecul de durere, izvorât din sufletul unui geniu acum 42 de ani, care-și iubia țara mai mult ca orice bun pe această lume trecătoare.

Sună atât de trist acest refren și este atât de revoltător încât nu este român adevărat căruia să nu-i lăcrimeze ochii și să nu se indigneze când vede că azi, codrii noștri se duc și izvoarele seacă exact cum cântă poetul odinioară.

Și oare pentrece această crimă față de codrii și pădurile noastre, pentrece lipsim „Ardealul nostru mult iubit scump leagăn părintesc de frumșețile cu cari natura la înzestrat?! — Pentru săturarea lăcomiei fără frâu a câtorva indivizi renegați, în dosul cărora lucră capitalul jidovesc?

Oare nedreptatea ce se face codrilor — cari dacă ar putea grăi ne-ar blăstăma cu limbă de foc — nu se va sfârși niciodată, nu se va afla nimeni ca să puie capăt acestui jaf? Dar spre a limpezi atmosfera întunecată de prezent — și spre a arăta tuturor românilor cum iubesc jidanii țara noastră, cum o exploatează de bogății și cum își bat joc de tinerii Universitari, voi povesti un caz recent de mică însemnătate pentru uni, dar de mare pentru ceice

se interesează de viitorul nostru și cari au o singură patrie pe care o și locuiesc și o și iubesc.

În comuna Grind (judetul Hunedoara) prin luna Decembrie au venit niște jidani și au încredințat pe un cetățean Vesa Iosif să le adune bețe lungi de 1.20 m și de-o grosime de 2—3 cm. (diametru). Cetățeanul văzând că poate câștiga și el 20 bani la bucată s'a apucat la cumpărat și s'au adunat într-o lună numai puțin decât vreo 14 mii de bețe.

Prin 4 Februarie a venit Herman Roth (probabil conducătorul afacerii să vadă „ghișeful“ ce la făcut. Din întâmplare eram și eu acolo la sosirea jidanului, care cum văzu bețele clădite exclamă „ce bețe frumoase sunt drepte ca lumina“ și râdea jidanul de bucuria „ghisheftului“ ce îl avea înaintea ochilor.

Pentru ce le adunați și cu ce drept îl întreba-i eu? Atunci jidanu furios s'a răstit către mine nu cumva ești D-ta de pe la Universitate căci numai aceia de ciudă că nu pot să învețe așa de bine ca ai noștri, adecă sunt mai proști, îi bat“.

Am rămas adânc mâhnit la cuvintele pe cari jidanul le rostea în fața mea. Un venetic să numească floarea țării noastre „proști“. El să-și bată joc de țara noastră, de noi, de obiceiurile, de limbă de tot ce avem noi mai scump, și noi să răbdăm totul să tăcem căci altcum ajungem în pușcăriie fiind că voim să ne apărăm ce avem mai drag: limba, și naționalitatea!

Nu știu dacă acești jidani au vr'un drept să despoaie dealurile de lăstarii cari peste 50—60 de ani vor fi păduri mărețe. Iar dacă au, nu s'a gândit acel „sus-pus“ care le-a dat acest drept, că este o crimă strigătoare la cer să batjocorești în așa fel dealurile cari și așa sunt pleșuve, mulțumită societăților cari taie pădurile pe întrecute voind ca peste câțiva ani să deie gata pădurile României. Adică lor (jidaniilor și Românilor înstreinați) nu le ajung pădurile mari, ci doresc ca să stirpească orice plantă din România; aceasta nu mi-o pot explica altcum decât o politică mârșavă de a jidanilor cari voiesc să ne distrugă pădurile și codrii prin tăiere fără milă și prin stărpirea lăstarilor.

Dar ceea ce e mai dureros e că chiar un pădurar a vândut jidanilor vr'o 1600 bețe. Adecă și cine e chemat să păzească pădurea și acela o fură!

Toți o fură, toți o nimicesc dar aproape nimeni nu o plantează! Acesta e adevărul care trebue să ne pună pe grijă și care trebue să ne deschidă odată ochii ca să nu mai căutăm dușmanii seculari peste hotară ci să-i căutăm în țara noastră, căci ei aici sunt. Și nu străinii exteriori sunt aceia, cari tind să ne subjuge din toate punctele de vedere, ci jidanii, cari trăesc azi în România-Mare; cari își bat joc de tot ce avem noi mai scump și sapă la temelie țării noastre, fiindcă noi suntem hotărâți să pedepsim pe „români înstreinați“ și pe „jidanii parazitari.“

Pârvu Leontin

Avem în Cluj un „Consum“ cooperativă a funcționarilor, care s'a întemeiat în 1920 cu peste 4000 de membri, cea mai mare parte intelectuali, conștienți de rolul forței economice în lupta noastră națională; avem un local casă proprie a cooperativei așezată în centrul orașului, în strada Matia No. 1 și totuși după 4 ani de funcționare instituția economică lincezește și este gata a dispărea, tocmai în vremea când viața se scumpește mereu prin specularea noastră de către negustorii streini, în majoritate enormă jidani. Vina este a noastră, cari nu ne scuturăm de propria noastră indolență și nu reacționăm contra atacurilor ce s'au dat și se vor mai da spre a se distruge în Clujul românesc o cooperativă românească. Un semn îmbucurător de deșteptare îl dă dl dr. Lazăr Kirilă, inspector școlar și membru în Consiliul de administrație al „Consumului“, publicând în ziarul „Patria“ din 19 Martie un înimos articol, din care extragem următorul fragment, ce poate servi fie-cărui Român de baștină ca un îndemn de a-și revizui conștiința națională căzută în toropeală și a-l împinge să dea putere de viață nouă cooperativei funcționarilor din Cluj:

„După năni comertului românesc au purtat campanii fie pe față, în presă, fie pe ascuns, de discreditare, stărnind credința generală că Consumul funcționarilor este instituție de prisos. Cea mai periculoasă idee a fost îmbrățișată de mulți funcționari, și au părăsit terenul de luptă economică, tocmai în punctul cel mai important, într'un oraș ca Clujul, unde aproape sub raportul negoțului suntem absenți ca element românesc. Și azi, putem să ne facem bilanțul și sub raportul sufletec nu numai sub cel material. De Cooperativa funcționarilor publici nimeni aproape nu-și bate apul, afară de un consiliu de administrație care se zbate ca peștele pe uscat să-l salveze într'o formă ori în alta. Este o mare durere ca profesori universitari, secundari, magistrați, funcționari superiori și inferiori dela toate serviciile publice să nu mai manifesteze nici un interes față de Consum. Adunarea generală din Ianuarie a c, este un trist document, când a trebuit să se țină aproape numai în prezența de 10—15 membri, din cei 4000, cât sunt.

E dureros, când lupta antisemită, spargem gemurile prăvăliilor streine și nu deschidem ușa prăvăliei noastre, ori cât de modestă și să ducem banul și sufletul nostru, în casa noastră.

Chiar dacă Consumul n'ar aduce funcționarilor nici un folos material, și atunci este o rușine, să lăsam să dispară o prăvălie românească de pe piață, câtă vreme cu tot antisemitismul nostru de paradă, nu putem pune în loc, nici măcar o simplă dugheană.

Faptul în sine este elocvent. Trebuie să-l înțelegem și să ne trezim. Lupta se dă pe teren economic și cine retirează dă dovadă de incapacitate, se dă învins, și aceasta nu o putem admite“.

Pentru Dnul Ministru al Instrucțiunii publice

Aducem autorității în drept următorul caz spre a rându-i o anchetă și a face a; se respecta legile acestei țări dacă voește să ridice prestigiul autorității:

Este cunoscut, că în orașul Storojineț funcționează încă din anul 1908 un liceu real particular, susținut de comunitatea israelită din localitate. Fostul consiliu școlar de țară din Cernăuți răspundea cu No. 5263 din 1 Aprilie 1912 la cererea înregistrată sub No. 14164 din 11 Octombrie 1911, cerere, prin care comunitatea israelită solicită dreptul de publicitate și pentru anul școlar următor, că ministerul de culte și instrucțiune din Viena acordă dreptul solicitat, numai în cazul când la acel liceu nu vor mai funcționa profesorii Moritz, Dawid și Silbemann, cari nu sunt încă cetățeni austriaci. În anul 1925 este director al aceuiași liceu dl Moși Weisinger, care nu-i cetățean român și care are indigenatul pe câmpiile Galiției și a și căzut la examenul obligatoriu din limba română. Articolul 8 din constituția României-Mari prevede, că străinii nu pot ocupa funcțiuni publice, cu toate aceste jidanul Weisinger este lăsat ca director.

O ordonanță ministerială prevede, că profesorii cari au căzut la examenul din limba română nu vor mai putea funcționa în serviciile lor. Weisinger întrunește în mod negativ

ambele condițiuni și cu toate acestea este susținut în serviciu. Regulamentul școlilor secundare oprește coeducațiunea, iar în Bucovina s'a permis frecventarea cursurilor numai acelor eleve, cari erau deja înscrise din anii anteriori. Weisinger a înscris mai departe elevi și eleve la un loc în clasa primă. Regulamentul mai prevede, că la examenele particulare sunt admiși numai elevii particulari din județ și din alte județe se admit numai în cazul neexistenței unui liceu în acea circumscripție. Weisinger a admis și admite elevi particulari din toate unghiurile țării, numai jidani să fie. Și trec toate scursurile acelea, examenul, cu toate că se prezintă pentru clasele superioare, unii, cari nici n'a văzut vr'o dată în viață liceul. Cum se poate asta, e lucru foarte curios.

Că n'ar fi controlul destul de sever ne indoim, căci vedem ca delegați ai Ministerului la examene numai minoritari și se trece cu vederea peste vrednicul și merituosul dascăl A. Comoroșan directorul liceului român de Stat, care singur ar fi indicat să fie delegat ca unul, care cunoaște ceea ce se întâmplă acolo.

Am dori să știm cine e acela, care susține acest liceu-fabrică de diplome și pe jidanul Weisinger și când vor înceta favoritismele față de jidanii vecinici nemulțumiți?

Coto

ȘTIRI, FAPTE & POLEMICI

D. PROFESOR A. C. CUZA CERE SĂ FIE JUDECAT. Ministerul instrucțiunii a cerut dela comisia de judecată restituirea dosarului Cuza, de oarece dl Cuza demisionând din învățământ, nu mai este cazul de judecată.

Dl prof. Cuza a trimis dlui D. G. Tăzlăuanu, președintele comisiei de judecată, următoarea telegramă.

„Fiind dat în judecată pentru activitatea mea ca profesor, nu am înțeles, prin demisiunea mea colectivă, să mă sustrag dela datoria, și să renunț la dreptul de a-mi spune cuvântul înaintea onoratei Comisiuni. Așa dar, vă rog să luați act că mă voi prezenta la judecată, la termenul hotărât de d-voastră, de Săm-

bătă 28 Martie 1925, ora 9 seara, la Universitatea București, ca să-mi clarific trecutul“.

A. C. Cuza.

*

DONAȚIA LUI ANTON GROSS. Jidanul A. Gross a lăsat nuda proprietate a întregii sale averi, — cifră la 20—30 milioane — Templului Coral israelit din București, cu obligațiunea ca veniturile, în întregime, să fie întrebuințate la susținerea unui cămin studențesc, purtând numele „Soții Clara și Anton Gross“.

Căminul va fi condus de un comitet din care vor face parte președintele Templului, Rectorul Universității din București, Rabii din pe lângă marele Templu is-

raelt din București și un delegat al ministerului instrucțiunii.

Căminul, următor dispozițiilor testatorului, va cuprinde *cincizeci la sută studenți de rit mozaic și cincizeci la sută de rit ortodox creștin*, dintre cei săraci, silitori și cari n'au slujbe.

Intreaga presă a adus cuvinte de laude și osanale „generosului donator,” care de altfel și-a câștigat această avere în țara românească, nu importă deocamdată prin ce mijloace. Noi avem însă motive întemeiate să nu fim tot așa de entuziasmați. Nu fiindcă Gross e jidan, ci pentru că Gross a făcut o obrăznicie punând condiții donației sale: 50% jidani, 50% români. Ne întrebăm, aceasta este proporția numerică a jidanilor în țara noastră? Desigur că nu. Adeptii ai proporționalității noi nu putem admite o atât de obraznică proporție. Și pe urmă suntem siguri că studențimea nu va primi promiscuitatea ce i se oferă, pentru că are în față pilda grăitoare a căminurilor basarabenilor din Iași, în cari jidanii întrețin elementul de dizordine și bolșevism. Iată de ce „donația” lui Gross nu este decât o nouă „grosolanie” jidovească.

DIN VIAȚA STUDENTEASCĂ CLUJANĂ. Se pare că viața studentească clujană merge spre o normalizare și spre un început de organizare.

În ziua de 20 Martie s'a constituit noul comitet al soc. stud. în drept sub președinția dlui A. Bidianu, iar în ziua de 25 Martie a avut loc, după doi ani de disolvare, prima ședință a centrului studențesc „Petru Maior” alegându-se dl. Ioan Suciu, ca nou președinte.

Fostul președinte al soc. stud. în drept dl E. Pascu a fost ales membru de onoare ale societății, iar dl Ioan Istrate, fostul președinte al comisiei interimar a fost ales membru de onoare al centrului studențesc „Petru Maior” pentru serviciile aduse studențimii.

UN ZIAR NAȚIONAL CREȘTIN. Părintele Ioan Moța din Orăștie a luat inițiativa fondării unui ziar național-creștin. Într'adevăr necesitatea unui cotidian care să susțină cu curaj și pe față mișcarea național-creștină era tot mai simțită.

Părintele Moța dorește însă să cunoască numărul de abonați pe care ar putea să se sprijine în cazul când ar începe o asemenea publicație, știute fiind greutățile materiale e-

norme ale tiparului, când n'ai ajutoare ascunse, cum au ziarele jidovite din București.

Sfătuim pe cititorii noștri să se prenoteze ca abonați la acest cotidian național-creștin trimițând numele lor cu obligația că în caz de apariție vor plăti cel puțin 150 lei, costul abonamentului pe 3 luni.

*

UN FURT LITERAR. La Râmnicul-Vâlcea a apărut de câteva ori la intervale de „când dă Dumnezeu” o publicație menită să inducă publicul cititor în eroare prin titlul ce purta: „Idea națională”. Cititorii noștri își amintesc desigur că un ziar cu acest titlu a apărut la Cluj timp îndelungat sub conducerea dlui Em. D. B. Vasiliu, un neînfricat luptător pentru cauza națională. Această publicație și-a întrerupt apariția provizoriu, urmând să se transforme în tr'un cotidian la București unde să-și continue drumul început așa de frumos și bine apreciat de cititori.

Cum fapta publicației dela R.-Vâlcea constituie un furt literar și aduce în acelaș timp prejudicii atât dlui Vasiliu personal cât și mișcării pentru care luptăm cu toții în general, dl Vasiliu s'a adresat justiției cerând să ia măsuri pentru ca să fie schimbat titlul acelei publicații, titlul de „Idea Națională” fiind, conform legilor, proprietatea dsale.

*

CONFERINȚA DLUI PROFESOR DUGUIT. În ziua de 20 Martie a ținut la Cluj o instructivă conferință dl profesor Duguit, un distins savant, decanul facultății de drept de la Bordeaux și membru al Academiei Franceze. Dsa a vorbit despre „Sindicalismul francez” arătând deformarea pe care a luat-o această instituțiune juridică în mințile înfrântate de bolșevism ale proletarilor și ajungând la concluzia că această deformare este datorită unei adevărate cruciade semito-asiatice contra creștinătății și latinității. Dl profesor Duguit a încheiat făcând apel la poporul român să fie santinela vi-tează în contra acestui curent semito-asiatic (jidanii sunt tot asiatici N. R.).

Noi când cerem acelaș lucru suntem considerați ca huligani, conferințele noastre oprite cu baionete, iar revista suspendată...

*

MANOPERE JIDOVEȘTI. În Cluj a luat ființă de câțva timp o societate profesională a funcționarilor comerciali, numită „Colegialitatea” din care

făceau parte numai creștinii. Jidanii nu vedeau cu ochi buni organizația și atunci au încercat să-i dea o lovitură constituind „Uniunea funcționarilor particulari din Ardeal” în cari intră — se înțelege — și jidanii, iar președinte de onoare este Aristide Blank.

De remarcat că adunarea a fost prezidat de un membru din consiliul de administrație al „Colegialității” de Dr. V. Chirilă (dela Banca Blank) deși își dădea seama de lovitura ce se aducea acestei organizații și deși la adunare nu erau prezenți decât vreo 5 funcționari, români, veniți de curiozitate.

Tactica veche jidovească, de-a dizolva și dizolva lent organizațiile românești cu ajutorul însăși al românilor inconștienți se vedește și aici.

*

CAZUL DIN CĂȚCAU. Femeea Parasca Călugăru din Cățcau, servitoare la comunitatea izraelită din acel loc a dispărut în ziua de 15 Decembrie 1924. Retrăgându-se apele Someșului i-a fost găsit cadavrul în nămol deabia în ziua de 19 Martie. Ni se spune că în urma intervenției rabinului, cadavrul femeii Călugăru a fost înmormântat fără nici o anchetă sau autopsie, chiar a doua zi. Un denunț făcut parchetului din Cluj a rămas fără urmări.

Nouă ni se pare cazul destul de ciudat și credem că pentru liniștirea spiritelor locuitorilor din acea comună o anchetă și eventual o deshumare a cadavrului ca să i se facă autopsia ar fi foarte necesară.

*

„MEDICII RUMUNI.” Citim în Universul:

Comitetul uniunii medicale a fost constituit după cum urmează: Președinte: Grumberg Sache Marinel vice-președinte: Rothblum Maxim și Adolf Ber; secretar general Linscher Simon; secretar științific: Kahane Samuel; casier Adolf Ber; secretari de ședință: Gapoșnic Zissu și Adahdt Samuel; bibliotecari: Kreindler Astor și Trachtenbroit A.

*

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.